

KATARIINA LIBE

KALA PISARAD

Märgusõna: kala

Tegelased:

Fredi – podcasti saatejuht, 25
Rihhard – režissöör, 52
Siisi – stsenaarist, 40
Anne – produtsent, 58
Rebeka – tätoveerija, endine lapsnäitleja, 27

Märkus: sidekriips repliigi lõpus tähendab seda, et järgmine repliik sõidab sellesse sisse.

Laval on videopodcasti stuudio. Ühel pool on lai diivan, selle vastas tugitool. Tugitoolil lebab tahvelarvuti. Tooli ja diivani ees võib olla ka mõni lauake või paar. Veidi tagapool on suur kuubik, mis meenutab riietevahetuskabiine rannas. Kuubikus on kolm ust.

Fredi (25) astub esimesena stuudiuksest sisse. Ta on pulloveri väel, tema mantel ripub juba stuudio seinas nagil. Fredi on nooruslikult energiline, pilgus ajakirjaniku teravus. Ta on intervjuude alguses alati veidi rabe ja ebakindel, aga see tuleb suurest närvist. Kui närv raugel, leiab ta jälle pinna jalge alt ja ta võib tulistada küsimusi nagu kahur.

Fredi järel astub sisse Rihhard (52). Rihhardi šikk-boheemlaslik mantel on eest lahti, tema õlgadel ripub sall ja peas on soni. Tema olekust õhkub enesekindlust ja üleolekut, on näha, et ta ei võta Fredit võrdsena. Ta on kahtlemata väga karismaatiline mees, ehkki mitte ilmtingimata väga nägus. Ta on sellise olekuga inimene, keda alati kõik ruumis viibijad kuulavad. Rihhardil on käes väike reisikohver, mille ta asetab seina äärde.

FREDI: Nii, siin siis see meie tagasihoidlik stuudioke on. Mantli saab panna siia...

Fredi osutab nagile ja hakkab toimetama väikeste kaameratega, mis kolmest nurgast stuudiot üles võtavad. Rihhard võtab ära mantli, salli ja soni, riputab need nagisse. Ta vaatab kella. Veel ei ole kiiret.

RIHHARD: Kuhu ma istun?

FREDI: Diivanile. Muide, kas me võime minna sina peale üle?

RIHHARD: Jaa, minugipoolest.

Rihhard võtab istet diivani keskel. Fredi astub tema juurde nüüd väikese rinnamikrofoni ja saatjaga. Fredil endal on samasugune mikrofon juba pulloveri küljes.

FREDI: Nii, ma paneks selle külge.... Kas te olete... või tähendab kas sa oled näinud ka mõnda mu saadet varem?

RIHHARD: Ei. Oot... kas see on pildiga? Nende kaameratega võtad üles? Ma mõtlesin, et see on podcast.

Fredi kinnitab Rihhardile mikrofoni ja ulatab talle saatja.

FREDI: Saad äkki selle panna tagataskusse? See on videopodcast. Seda saab kuulata ka ainult audiona, aga mul on Youtube'is ka päris palju jälgijaid.

RIHHARD: Ma loodan, et mingid... operaatorid tulevad ikka ka?

FREDI: Me ei tee päris filmi ega televisiooni. Ma fokuseerisin kaamerad ära, pärast mondin ise.

Rihhard pööratab sellise amatöörlikkuse peale silmi. Fredi võtab istet tugitoolil ja hakkab tegutsema tahvelarvutis.

FREDI: Ma saan siit kõik kaamerad ja mikrofonid salvestama panna ja vajadusel ka alati kinni panna. Kui kaamerad ja mikrofonid käivad, siis süttib seinal ka see tuluke.

Fredi osutab uhkusega väiksele lambikesele seinal.

FREDI: Nii... oot, ühendusega on mingi... (*rinnamikrofoni suule lähemale tõstes, et näha ekraanilt, kas tahvelarvuti saab signaali kätte*) Üks-üks. Töötab. Oih, ja siis veel see!

Fredi võtab välja lepingu ja ulatab selle koos pastakaga Rihhardile.

RIHHARD: Mis see on?

FREDI: Lihtsalt formaalsus. Ükskord mul juhtus nii, et tegin ühe lauljaga saate, aga enne, kui see üles sai, läks ta oma produtsendiga tülli ja ei tahtnudki enam plaati promoda ja nõudis et saade üles ei läheks – ma ei tea, mis neil seal juhtus –, proovisin teda igatpidi meelitada, et lõikan ükskõik mis kohad välja ja... aga ei, miski ei sobinud. Mul oli lihtsalt jube kahju sellest ajast, mis saate ettevalmistamise, salvestamise ja montimise peale oli kulunud. Nüüd teen alati lepingu ära, lihtsalt, et välistada... tead küll. Filmi puhul on ju sama, ma kujutan ette. Ikka teete enne lepingu?

Rihhard kirjutab lepingule alla ja ulatab selle Fredile tagasi.

RIHHARD: Nojah, arusaadav.

FREDI: Ja sa siis tead, et tulevad üllatused ka.

RIHHARD: Üllatused?

FREDI: Jaa, ma mainisin telefonis nagu, et meil on selles saates alati üllatused. Tavaliselt on saatekülaline vaadanud juba mingeid epikaid ja teab, et...

RIHHARD: Mis üllatused?

FREDI: Noh, üllatused. Ootamatud kohtumised... Sellest tulebki ju podcasti nimi. Kui ma räägin välja, mis üllatused need on, siis need pole ju enam üllatused.

RIHHARD: Ma ei ole kindel, kas mulle üllatused meeldivad. Me pidime ju lihtsalt minu uuest filmist rääkima?

FREDI: Need on alati toredad üllatused. Ma luban.

Fredi paneb kaamerad ja mikrofonid salvestama. Selle tõenduseks süttib seinal punane lambike. Siis vajutab Freddie tahvlist tööle mõnesekundilise saatealguse tunnusmuusika koos maheda häälega sisse loetud tekstiga: „Fredie Puust esitleb: Ootamatud kohtumised“. Rihhard ehmatub ootamatult valju muusika peale.

FREDI: Tere-tere, armas vaataja või kuulaja! Nagu juba aru kindlasti aru said, stardib sinu ekraanil või kõrvaklappides – kust iganes sa meid jälgida tahad – jälle uus episood podcastist „Ootamatud kohtumised“. Mina olen endiselt Fredie Puust ja täna on meil põhikülalisena stuudios inimene, kes on viimased aastad viibinud peamiselt välismaal, tehes seal oma äärmiselt kõrgelennulist karjääri. On võimalik, et tema nimi ütleb välismaal inimestele isegi rohkem kui kodumaal. Kuigi ei ole ta ka eestlastele võõraks jäänud, vaid on siilutanud oma legendaarsete filmidega kiirtee otse kinopubliku südamesse. Stuudios ei ole keegi muu, kui režissöör Rihhard Holmberg. Tere tulemast saatesse, Rihhard. Ma pean sulle ütleva, et mul on nii-nii hea meel, et sa oma napist kodumaal viibimise ajast näpistasid meie saate jaoks tunnikese või paar. Aitäh sulle!

RIHHARD: Palun, palun. Eks tuleb ju vastu tulla inimestele, kui neil on huvi minu tegemiste vastu.

FREDI: Räägi, mis sind praegu üldse Eestisse toob? Sa lähed veel täna lennukile, nagu ma aru saan?

RIHHARD: Tõsi ta on. Praegu tegelengi kõige aktiivsemalt oma uue mängufilmi nii-öelda turunduskampaaniaga, kuigi see sõna on mulle õudsalt vastumeelne. Nagu tegelikult

kogu kampaania ise. Film võiks ikka ise enda eest rääkida, aga kahjuks on kapitalism tunginud ka filmikunstimaailma.

FREDI: Arusaadav. Aga millest film räägib siis?

RIHHARD: Tegemist on Taani filmiga. „Natbørn“ on filmi pealkiri taani keeles, mis tähendab otsetõlkes öölapsi. Eesti keeles oleme selle levitajaga koos tõlkinud „Sünged nagu öö“.

FREDI: See on siis väga süнге lugu, nagu ma aru saan?

RIHHARD: See filmi pealkiri mõneti iseloomustab seda filmi hästi, teisest küljest on selles killuke ironiat sees, sest mingis mõttes on tegemist ka üsna tumeda komöödiaga. See räägib loo ühest keskealisest mehest, kes mõistab järsku, et võib-olla see, kuidas ta on oma elu senini elanud, ei toida teda enam, nii-öelda, hingeliselt. Selliseid keskeakriisi-filme on muidugi maailmas tehtud palju, aga viis, kuidas meie filmi peategelane Emil oma keskeakriisiga tegelema hakkab, on muidugi täiesti ainulaadne.

FREDI: Ja kuidas ta siis sellega tegelema hakkab?

RIHHARD: Noh, selleks, et seda päris täpselt teada saada, tuleb juba sammud kinno seada. Aga võin öelda, et ta kohtab oma otsingutel endasuguseid mehi ja nad leiavad koos viisi, kuidas enda ellu vaheldust tuua. See hõlmab endas nende kuttide lapsepõlvhirmude ellu äratamist. Sest mis on mandumise suurim vaenlane? Ikka hirm ja adrenaliin-

FREDI: Kas see teema on sulle endale ka tuttav? Keskeakriis.

RIHHARD: Jah, muidugi. Kellele ei oleks. Mõte, et kas sellel, mis ma teen, on üldse mingit tähendust, saadab ilmselt vahel meid kõiki. Et kas see ongi see. See, mille nimel sai kunagi nii palju pingutatud.

FREDI: Rahvusvahelise haardega režissööri puhul on seda küll ootamatu kuulda.

RIHHARD: Ah, mis. Ma olen ju lihtsalt inimene nagu iga teinegi.

FREDI: Siiski kõvasti tuntum ja rohkem saavutanud kui nii mõnigi teine. Aga räägimegi natuke sinu elust ja saavutustest. Sinu nii-öelda suur läbimurre saabus kümme-üksteist aastat tagasi, eks ole. Võib nii öelda?

RIHHARD: Ilmselt küll. See oli „Kala pisarad“, jah. Ükski teine Eesti film ei ole tõesti nii kaugele jõudnud.

FREDI: Täpselt kümme aastat tagasi sai see film võõrkeelse filmi Oscari. (*Fredi plaksutab.*) On üsna tõenäoline, et ükski eesti film ei jõuagi kunagi enam nii kaugele.

RIHHARD: Päris pessimistlik.

FREDI: Aga kui sa peaksid „Kala pisaraid“ mõne sõnaga kirjeldama inimesele, kes seda näinud ei ole, mis sa ütleksid?

RIHHARD: Ma ütleksin, et ta vaataks selle film ära. See on ikkagi osa eesti kultuurilugu, millega iga eestlane võiks kursis olla.

FREDI: Õige. Mis sa arvad, kas tegemist on parima Eesti filmiga läbi ajaloo?

RIHHARD: Need on väga suured sõnad. Aga nii on öelnud mõned inimesed, jah. Mina muidugi nii ei ütle, sest kuidas ma saaksingi ise seda öelda.

FREDI: Kes seda filmi siiski juhtumisi näinud ei ole, siis mina ikkagi mõne sõnaga avaksin seda. See räägib loo Undiinist, näkist, kelle meri uhub kogemata rannale ühes väikses kalurikülas. Ja suhete sasipuntrast, mille näkk siis oma ilmumisega külla toob.

RIHHARD: Ma pigem ütleks, et ta räägib sellest, kuidas kõik näevad Undiinis midagi erinevat. Kõik näevad erinevalt Undiini ja seda, mis talle parim on. Kõik arvavad, et neil on õigus rääkida Undiini nimel, andmata talle endale hetkekski sõna. Tegelikult on Undiin neist kõigist sadu aastaid vanem, kordades targem, aga nad arvavad, et nad teavad paremini, mis on talle õige. Undiin on nagu kolonialismiaegne pärismaalane, kellele tuuakse mõõgaga kultuuri ja kristlust, küsimata, mida ta ise tahab, uurimata kõigepealt, kas ehk tema kultuur ei ole mitte hoopis sügavam, hoopis kõrgelt arenenum kui see, mida talle peale surutakse. Ja külaelanikud on nagu... üle piiri läinud looduskaitsejad, kellele

tundub, et viimane kui üks loomake tuleks vabastada farmidest ja loomaaedadest, kalad akvaariumitest. Ja nad ei küsi endalt, kas loom üldse oskab niimoodi vabadust mõtestada... kas kala suudab pisaraid nutta.

FREDI: Ma usun, et selles kohas ongi juba aeg käes meie esimese ootamatu kohtumise jaoks. Oled sa elevil, Rihhard? Mis sa arvad, kes siia tuleb?

RIHHARD: Keegi tuleb siia stuudiosse?

FREDI: Jaa, keegi, keda sa tunnend hästi ja kes tunneb sind hästi, keegi, kes oskab sinu kohta midagi rääkida. Võib-olla isegi midagi... ootamatut!

RIHHARD: Ma ei tea. Ma tõesti ei tea.

FREDI: Kes sulle esimesena „Kala pisaratega“ seoses meenub?

Rihhard neelatab ebakindlalt.

FREDI: Noo?

RIHHARD: Eeh...

FREDI: Kes mõtles selle undiiniloo välja?

Rihhard tõmbub pingese.

RIHHARD: Mis mõttes!?

Fredi ehmatas isegi korraks Rihhardi kaitses oleku peale.

FREDI: Otseses mõttes! (*Kuubiku poole hõigates*) Armas saate esimene külaline, palun astu oma kuubikust välja! Paramapaa!

Kuubiku esimene uks avaneb ja sellest astub välja boheemlasliku olekuga Siisi (40). Rihhardi nägu väljendab kergendust. Fredi nupuvajutuse peale kostab väike vahekõll.

RIHHARD (*kergendusega*) Siisi!

SIISI: Tšau, Riks!

Rihhard tõuseb, nad kallistavad Siisiga. Siis võtab Siisi Rihhardi kõrval istet.

FREDI: Nii, sinule, Rihhard, meie külaline tutvustamist ei vaja, aga kuulaja jaoks tuleb asi selgeks teha. Stuudiosse tuli Siisi Mäetamm, Rihhard Holmbergi legendaarse filmi „Kala pisarad“ stsenarist. Tere, Siisi, mul on nii hea meel, et sa siin oled! Milline teie omavaheline suhe on?

SIISI: Mmm... ma olin selle filmi stsenarist. Eks see on ka minu jaoks kõige edukam ja võib-olla mingis mõttes ka mulle endale kõige armsam töö.

FREDI: Aga milline teie omavaheline suhe on?

SIISI: Me oleme head sõbrad. Kuigi tõsi, viimased aastad pole eriti näinud.

FREDI: Huvitav, miks? Rihhard on nii ära tõusnud, et enam ei helista?

Siisi ja Rihhard naeravad tehtult.

SIISI: Ega mina ka ju pole proovinud ausalt öeldes helistada.

FREDI: Räägi, Siisi, kuidas teie koostöö alguse sai?

- SIISI: Riksil oli kinnisidee, et ta peab tegema filmi Undiinist ja kutsus mind sellele stsenaariumit kirjutama. Mulle väga meeldis see mõte.
- RIHHARD: Mind paelus selle mõtte juures just see, kuidas me täidame mütoloogiliste olendite olemuse oma kujutlusvõimega, kuidas me projitseerime neile oma ihad ja hirmud, unelmad ja õõvad. Aga mis siis, kui tegelikult kõige selle all, mida meie sinna kujutleme, on üks lihast ja luust olend, kellel on omad tunded ja mõtted? „Kala pisarates“ oli nii, et paljud mehed nägid Undiinis midagi üdini püha ja jumalikku, mitmed naised seevastu kanaldasid temale oma hirme, tundsid armukadedust, lausa kõhedust. Nemad nägid Undiinis peaaegu deemonit, saatana käsilast. Aga kuidas peaks üks olend sellise koormaga hakkama saama?
- FREDI: Väga põnev. Aga sind, Siisi? Mis sind selle loo puhul huvitas?
- SIISI: Eks mina muidugi olin rohkem kaasstsenarist, sest ega ma ei tohtinud panna paberile midagi, millega Riks nõus ei olnud. Ma natuke nagu teostas in tema-
- RIHHARD: See ei vasta ju tõele. Sul oli stsenaristina täielik autonoomia.

Siis jääb Rihhardit hetkeks vaatama. Ta tahaks öelda midagi teravat, aga loobub.

- SIISI: Noh ütleme nii, et need olid kõik minu ideed, aga lastud läbi sinu hakklihamasina.
- FREDI: Aga öelge, miks pidi Undiin olema just 15aastane?
- SIISI: See oli Riksi nägemus. Stsenaariumis oli ta pigem eatu, see tegelane ongi ilmselt sadu, võib-olla isegi tuhandeid aastaid vana. Ta on ju igavesti meres elanud näkk. Mina pakkusingi Riksile pigem päris näitlejaid, täiskasvanuid. Aga tal oli algusest peale ettekujutus, et Undiin peab olema väga-väga noor, aga samal ajal paistma väga küps. Noh, tegelikult Rebeka mõjuski nii eatult, nagu me soovisime. Kohati nägi ta välja täitsa-täitsa laps ja tekkis illusioon, et ta on selline süütuke, naiivne ja vajab kaitset. Samas mingi nurga alt mõjus ta ju täiskasvanud naisena. Need kõrged põsesarnad ja... Ta silmavaade on seal filmis selline, nagu teakski ta tuhandete aastate tarkuseid, ja siis tundub jälle, et ega's ta nii süütu ja naiivne ikka ei ole, kui need mehed arvavad... Aga mingi Lolita-teema oli seal algusest peale välistatud. Pluss ühtegi sellist intiimstseeni meil ju sees ei olnud. Need asjad leidsid aset justkui stseenide vahel.
- FREDI: Film tuli välja üksteist aastat tagasi. Kuidas teile tundub, kas tänapäeval läheks selline asi ka läbi?
- RIHHARD: Miks ta ei peaks minema?
- SIISI: Ma ei ole ausalt öeldes kindel. Eks ta ilmselt tekitaks rohkem küsimusi praegu, jah. Et miks just 15aastane-
- FREDI: Võib-olla seoses sellega, et konsensuslik seksuaalsuhte vanusepiir on vahepeal on tõstetud 16 eluaasta peale?
- SIISI: Jah... Tõsi, ilmselt oleks praegu kummaline 15aastast kujutada sellise seksuaalobjektina.
- RIHHARD: Ta ei ole ju-
- SIISI: Prantslased tegid muide paar aastat tagasi väga mõjusa filmi Vanessa Springora romaani „Nõusoleku“ põhjal, mis räägib sellest, kuidas 50aastane mees kuritarvitab 14aastast tüdrukut. Tüdruk ise ei saa alguses isegi aru, et midagi on valesti. Ta arvab, et on armunud ja päriselt suhtes ja et teised lihtsalt ei mõista nende suurt armastust, aga see nende omavaheline dünaamika... Muide, see on elulooline ja räägib autori enda suhtest kirjaniku Gabriel Matzneffiga, kes oligi teada-tuntud pedofiil – kirjutas oma raamatutes isegi lastega magamisest –, aga kuna ta oli nii kõva kirjanik, siis seda salliti, noh, sellise avaliku saladusena. Springora sai tegelikult alles aastaid hiljem aru, milline vaimne ja seksuaalne vägivald temaga toime pandi ja kuidas see teda mõjutas. Nii see romaan kui film on superhead, soovitan väga, ausalt! Aga kuhu ma sellega nüüd jõuda tahtsin...?

FREDI: Mul on väga hea meel, et sa selle jutuks tõid. Me tuleme selle juurde kindlasti veel tagasi, aga-

SIIS: Aa, tahtsin tuua välja, et selles filmis mängis seda tüdrukut 20aastane näitleja. Selle jaoks ei pea võtma ju 14aastast lapsnäitlejat. See näitleja näeb lihtsalt vapustavalt usutav-

RIHHARD: Kuidas see jutt nüüd „Kala pisaratega“ seostub?

SIISI: Noh, et tegelikult on võimalik leida täiskasvanud näitleja, kes lihtsalt näeb nii noor välja. Et ei pea panema last võttel sellisesse positsiooni, isegi kui lugu põhineb päriselul ja see kõik juhtus tegelikult kunagi lapsega.

RIHHARD: Mis see kõik siia puutub? Keegi ei ole ju meie filmis isegi vahekorras.

SIISI: Jah, aga Undiin on seksualiseeritud ju, sa ei saa seda eita-

RIHHARD: Mismõttes seksualiseeritud? See on minu film. Ta on universaalse ilu kehastus, sellel pole seksuaalsusega mingit pistmist.

SIISI: Sinu film... Aga sa ise just enne ütlesid, et... See on minu kirjutatud lugu ju. Ja muidugi on ta seksualiseeritud, ega need mehed ei taha teda ju oma tuppva vaatamiseks nagu vaasi!

RIHHARD: Mina arvan, et tegelikult sügaval sisimas tahavad. Nad tahavad ennekõike lunastust. Võib-olla on see pigem meie kultuur, mis on nii väärastunud või mandunud, et kõike ihaldusväärset kohe seksiga seostatakse. Või on selline inimloomus, loomalik osa inimesest, mis ei suuda vastu panna sellele ihulisele tungile. Need mehed on iseenda vangid. See, et need mehed teda tiiraselt vaatavad, ei tähenda seda, et mina filmitegijana nägin Undiini seksuaalobjektina. Minu jaoks oli ta... noh, ütleme... Püha Graal. Mingi absoluut, võimatuse sümbol, midagi, mille poole me kõik püüdleme, aga mida ole võimalik kinni püüda. Sest kui sa Undiini kuivale maale jätad ja oma koju luku taha paned, siis ta sureb ju ära, ta lämbub. Ta lihtsalt peab vahepeal vette saama, ta peab vaba olema. Ja minu jaoks on siin kunstiline üldistus sees.

FREDI: Kahtlemata. Aga ma küsin, kas praegu, täna, sallitaks seda, kui te teeksite filmi, kus täiskasvanud mehed vaatavad tiiraste pilkudega 15aastast ja-

RIHHARD: Undiin ei ole 15aastane! Ta on, nagu Siisi ütles, mitmesaja või isegi tuhande-

FRDI: Aga teda mängis 15aastane!

RIHHARD: Mis see siia puutub!? Kui me teeme näiteks, võtame, nukufilmi, ja meil on meesnukk ja naisnukk ja need suudlevad omavahel, ainult et mõlemat nukku liigutab mees, kas see on siis geiromanss või?

FREDI: Ee, ei... see on nüüd natuke teemast mööda-

RIHHARD: See on täpselt sama teema.

FREDI: Rebeka ei ole nukk. Ta on elus inimene, kes oli filmi tegemise ajal 15aastane-

RIHHARD: Ta on näitleja. Oli näitleja. Enam ta vist ei mängi.

FREDI: Ta ei olnud ju koolitatud näitleja.

RIHHARD: Mis see siia puutub!? Filmides mängib sageli inimesi, kes ei ole näitlejakooli läbinud. Kuidas see muudab seda, et see, keda nad kehastavad, on roll, mitte nad ise? Selles kontekstis teevad nad näitlejatööd.

FREDI: Jah, aga 15aastane ei tohi teha ka mujal samadel tingimustel tööd kui täiskasvanud.

RIHHARD: Absoluutselt, sellest ma saan aru! Me hoidsime teda võtetel väga, tal ei olnud kunagi pikki päevi. Mul oli kogu aeg ülevaade sellest, kuidas ta ennast tunneb, kas miski häirib teda. Ma andsin endale väga hästi aru, et ta on-

FREDI Laps.

RIHHARD: Ma ei ütleks, et ta oli siis laps. Me räägime temast praegu samamoodi, nagu külarahvas rääkis Undiinist. Ta oli... noor neiu. Ta ei olnud täisealine, jah. Aga tal oli oma vaba tahe. Me peaksime seda kõike tema enda käest küsima!

FREDI: Nii et sina arvad, et filmi „Kala pisarad“ võiks täpselt samamoodi tänasel päeval kinno saata?

RIHHARD: Noh, muidugi ma muudaksin seal paljut, filmikunst on selle ajaga ikka tohutult arenenud. Seda ei saa niimoodi üldse vaadata.

FREDI: Ma räägin Rebeka vanusest.

SIISI: Mina arvan, et täna ma ei oleks sellega nõus, et Undiini mängib 15aastane-

RIHHARD: See on Rebekalt tema enda agentsuse ära võtmine, kui kõik tema eest otsustavad. Ma ei usu, et ta täna ütleb, et tal on kahju, et ta selles filmis mängis. Ma tuletan meelde, et see film tegi ta maailmakuulsaks.

FREDI: Umbes viieks minutiks. Ja täna ta enam näitlemisega ei tegele.

RIHHARD: Misasi see nüüd on!? Mis see nüüd on? Ah? Mis kuradi... viieks minutiks!? Kuulge, mul läheb varsti lennuk. Mille peale ma raiskan siin aega? Ma ei tea, miks Rebeka ei tegele näitlemisega! Ma ei oska vastata küsimusele, miks ta täna näitlemisega ei tegele. Ma pole teda kuradi sada aastat näinud!

FREDI: Seda ma ei küsinudki sinult, miks Rebeka enam näitlemisega ei tegele.

SIISI: (püüdes üles köetud pingeid maandada ja Rihhardit lepitada) Vaevalt, et see on seotud sellega, et ta tundis ennast selles filmis kuidagi... selles mõttes pahasti. Mulle tundus, et ta nautis väga võtteperioodi.

FREDI: Aga sa ei olnud ise seal kohal ju?

SIISI: Ei olnud, aga mind hoiti kursis... Me suhtlesime Riksigi tihedalt, igapäevaselt. Ma hoidsin nii-öelda kätt pulsil.

FREDI: Oled sa, Rihhard, Rebekaga rääkinud üldse peale neid võtteid?

RIHHARD: Muidugi olen. Me tuuritasime ju koos kogu Euroopa läbi. Me tegime Oscari kampaaniat, käisime galal, andsime intekaid. Me suhtlesime mitu aastat veel väga intensiivselt. Tol hetkel nautis ta väga tähelepanu.

FREDI: Hästi, lähme järgmise teema juurde.

SIISI: Ma arvan ka.

FREDI: „Kala pisarad“ jäi teie ainukeseks koostööks. Miks?

SIISI: Ma ei... Riks, sinu saade, sina vasta.

RIHHARD: Aeg sai ümber. Loomingulise koostööga on nii, et see peab välja kasvama orgaaniliselt, seda ei saa pressida.

FREDI: Rihhard sõitis laia ilma ära ja unustas oma eesti kolleegid, kes aitasid tal maailmakuulsaks saada, jah?

RIHHARD: Ei, see ei olnud nii. Jah, tol hetkel tuli pakkumine teha USA-s film. See on selline *once in a lifetime* asi, millest vaevalt et ükski eesti režissöör keelduks. Eks see Oscar tekitas paraja järellainetuse, jah. Ja siis edasi läksin Rootsi, nüüd olen ...

FREDI: Ja vahepeal olid Venemaal?

RIHHARD: Ma ei tea, kas me peame nüüd just... Kas me peame sellest perioodist rääkima, sest see asetub tänases kontekstis... No ütleme nii, et ei olnud hea aeg, tulin ära. See ei tule ilmselt kellelegi üllatusena, et loomingulist vabadust Venemaal just kuigi palju ei ole. Aga eelarved on muidugi suured ja eks see mind sinna ka meelitas. Kui ma saaksin aega tagasi keerata, siis täna ma enam sinna ei läheks-

FREDI: Propagandafilme tegema-

RIHHARD: Need ei olnud... Ega need ei olnud plaanitud nii. Esiialgu lubati ikka hoopis suuremat loomingulist vabadust ja see kitsenes järjest ja lõpuks-

FREDI: Aga sa tegid siiski kaks filmi seal.

RIHHARD: Täna ma tahaksin ikkagi rääkida Taani filmist. Minu viimane film on tehtud Taanis ja ma tulin saatesse ikkagi ennekõike-

FREDI: Eks seda, mida siin saates küsitakse, otsustan mina.

RIHHARD: Ja mina otsustan, kas ja kuidas ma vastan.
FREDI: Eestisse sa tagasi ei tulnud?

Rihhard hingab sügavalt sisse ja välja, et oma ärritust alla suruda.

RIHHARD: Eks mind ikka kogu aeg tõmbas Eestisse ka. Tundsin, et mul on justkui moraalne kohustus ka siin eesti rahvale midagi tagasi anda. Eesti maksumaksja raha eest ju sai tehtud „Kala pisarad“, mis mulle tuule tiibadesse andis.
FREDI: Kui sa juba raha jutuks töid... Siis olekski paslik kutsuda siia inimene, kes „Kala pisarate“ rahaasjadest kõige rohkem teab. Meie teine ootamatu kohtumine! Palun tule välja, teine salajane külaline!
SIISI: Anne?

Kuubiku teisest uksest väljub Anne (55). Fredi nupuvajutuse peale kostab jälle saate vahekõll.

RIHHARD: Anne!

Anne ja Rihhard kallistavad.

ANNE: Mul on nii hea meel sind näha, Riks. (Märksa külmemalt) Tere, Siisi.

Siisi noogutab Annele naeratamata. Anne istub teisele poole Rihhardit.

RIHHARD: Kas sealt nad siis tulevadki? Sellest kastist? Iga ukse taga on üks inimene?

Rihhard jääb kahtlustavalt kuubikut ja selle kolmandat avamata ust vaatama.

FREDI: Täpselt nii. Aga tere tulemast saatesse, Anne Mark! Kuidas sa meie kolmandat saatekülalist kuulajatele tutvustaksid, Rihhard?
RIHHARD: Anne... Anne oli siis „Kala pisarate“ produtsent. Tänu temale sai see kõik üldse teoks.
ANNE: Noh, see on nüüd väike liialdus. Mina lihtsalt pakkusin Riksile tagalat, et tema saaks loomingule pühenduda.
FREDI: Kuidas teie koostöö alguse sai?
ANNE: Meie koostöö algas tegelikult juba palju enne seda filmi. See oli juba meie kolmas ühine film. Me tegime enne seda koos kaks filmi: „Sina ei tohi mitte“ ja „Neetud“.
FREDI: Neist filmidest võib-olla paljud vaatajad kuulnud ei ole.
ANNE: Ja sellest on kahju. Need on väga head filmid. Huvitavad, isikupärase käekirjaga.
FREDI: Aga mis on ikkagi „Kala pisarate“ edu saladus? Mis on selle filmi puhul sellist, et me kõik sellest teame?
ANNE: Tähtede seis oli ilmselt õige, nagu öeldakse. Kõik komponendid klappisid. Rihhard oli oma parimas vormis, see oli tal suurepärase idee, ta kirjutas meisterliku stsenaariumi, töötas fantastiliselt näitlejatega-
SIISI: Stsenaarium oli ikka minu kirjutatud, mitte Riksi-

Anne teeb, nagu ei kuulnud, ja jätkab.

ANNE: Ja muidugi montaaž, mis ei oleks sellisel kujul sündinud, kui Riks ei oleks monteeriija kõrval istunud. Suurepäraselt filmiga kokkukõlav, vaimustav originaalmuusika. Ja

kindlasti ka näitlejatööd – Rebeka on seal lihtsalt võrratu. See oli Riksil imeline leid, tal on hea nina selliste lihvimata teemantide peale.

FREDI: Aga Anne, kuidas sa hindaksid Rihhardi režissööriteed peale „Kala pisaraid“?

ANNE: Noh, see on olnud... eriilmeline.

FREDI: Eriilmeline? See kõlab nagu viisakas viis öelda „mitte kuigi õnnestunud“.

Kõik naeravad ebamugavalt. Rihhard heidab Fredile vihase pilgu. See kõik meeldib talle üha vähem. Ta vaatab pahaselt kella.

ANNE: Ma ei mõelnud kindlasti seda. Ma ootan tema viimast filmi „Sünged nagu öö“ väga. Usun, et see on suurepärane.

FREDI: Aga miks jäi ikkagi „Kala pisarad“ teie viimaseks koostööks?

ANNE: Rihhard pole peale seda ju midagi Eestis teinud. Kui ta tahaks uuesti kodumaa mullal filmi vändata, võtaksin mina ta küll avasüli vastu.

FREDI: Aga võib-olla oleks Rihhard võinud sulle, Anne, ka sillutada teed välismaal?

ANNE: Mh... eh... See ei käi ikka päris nii.

FREDI: Ja millega sa praegu tegeled, Anne? Mis film on käsil?

ANNE: Ma tegelikult ei olegi viimased aastad ise otseselt tegev olnud. Mul on rohkem tööd filmifestivali korraldamisega ja igasugustes komisjonides. Loen stsenaariumeid ja aitan otsustada, milline neist on nii küps, et selle arendamiseks võiks raha anda.

FREDI: Hästi, aga tahaks juba, et täiskomplekt istuks siin minu vastas ja me saaksime asja tuumani jõuda. Nii et mis sulle tundub, Anne, mis oli „Kala pisarate“ kõige olulisem komponent?

ANNE: Ma ütleks, et see Hiiumaa rand ja loodus. Kui palju olen ma mujal maailmas kuulnud ahhetusi, et millises kaunis kohas see film on üles võetud!

FREDI: Okei, aga ma küsiks siis nii, et kes oli selle filmi kõige olulisem komponent.

ANNE: Ikka Rihhard.

FREDI: Ja järgmiseks?

Anne mõtleb hetke.

ANNE: Noh... küllap Rebeka, peaosaline.

FREDI: Super! Lõpuks jõudsid selleni, kuhu ma sihtisin. Meie kolmanda ja viimase üllatuskülaliseni.

ANNE: Rebeka on siin?

FREDI: Jah, nii see on. Palume sind siia, Rebeka Valdhaus!

Kuubiku kolmandast uksest väljub Rebeka (27). Kõikide nägu annab tema tulekust teada erinevast emotsioonist – Siisi naeratab siira taaskohtumisrõõmu üle, Rihhard tõmbub endasse, ta olek läheb lukku ja Anne nina tõmbub kirtsu. On tajuda, et ruumis on imelik pinge.

Rebeka on ilma varrukateta kõrge kaelusega pluusis, mis paljastab tema täis tätoveeritud käed. Tema mõlemas kõrvas on mitmeid rõngaid, ka nina on augustatud. Tal on tume meik ja pungilik riietus.

Siisi tõuseb ja kallistab Rebekat. Fredi tõstab juurde ühe tooli, et Rebeka saaks istuda tema enda tugitooli ja diivani vahel.

SIISI: Tere, Rebeka! Sa oled nüüd nii... täiskasvanud! Mulle täiega meeldib su look!

REBEKA: Aitäh! Mulle sinu oma ka. Tore sind näha.

RIHHARD: Tere, Rebeka.

Rebeka võtab toolil istet.

FREDI: Meie üks ja ainus Rebeka Valdhaus, Undiini osatäitja.

REBEKA: Tere. Aitäh kutsumast.

FREDI: Ütle, Rebeka, millal sa viimati seda kampa koos nägid?

REBEKA: Koos või? Ilmselt mingil festivalil või mingil auhindade andmisel.

SIISI: Ma arvan, et see võiski vabalt olla Oscaritel.

FREDI: Aga eraldi?

REBEKA: Rihhardit nägin ma peale Oscareid veel päris palju. Teisi vist mitte nii palju.

FREDI: Vahepeal sai siin Rihhard kiitustega üle kullatud, oleme rääkinud „Kala pisarates“ ülivõrdes, aga ütle, kuidas sina kui filmi kõige olulisem komponent meenutad Rihhardit ja filmi „Kala pisarad“.

REBEKA: Mitte just kuigi... positiivsete emotsioonidega. Või tähendab... see on minu jaoks päris segane... keeruline teema. Ühest küljest on see väga oluline mälestus. See on ainus täispikk mängufilm, milles ma olen osalenud. Mulle meeldib see film endiselt väga, see on superäge film. Need võtted... kõik need inimesed seal võtetel olid imearmsad, see oli väga ilus suvi, minu suureks kasvamise suvi. Teised näitlejad... kuidas nad mind hoidsid, ma olin seal võtetel ju pesamuna... Aga...

FREDI: Aga?

REBEKA: Aga siis on need teised tunded.

FREDI: Millised tunded?

REBEKA: Enesevihakamine. Ebaõnnestumise tunne. Häbi.

SIISI: Miks sa midagi sellist tunned? Sa olid seal filmis ju nii võimas!

REBEKA: Ei-ei, asi pole selles. Need tunded tulevad sellest, mis nendel võtetel juhtus. Ja peale seda. Sellest, mis mulle selle filmiga esimesena meenub.

FREDI: Ja mis see siis on?

REBEKA: Rihhard.

FREDI: Rihhard tekitab sinus häbi?

REBEKA: Ma tean, et ei peaks, aga see on mingi kummaline mehhanism, et just ohver on see, kes hakkab aastate pärast häbi tundma. Ennast süüdistama. Ma oleksin pidanud midagi teisiti tegema, ma oleksin pidanud ei ütleva, ma poleks tohtinud seda nautida, ma oleksin pidanud ennast vähemalt üritama kaitsta, ma olen ise süüdi. Minuga on midagi valesti, ma ei väärigi midagi, ma ei vääri õnnelik olemist. Ma olen ise selles kõiges süüdi.

Anne tahab püsti tõusta ja lahkuda.

FREDI: *(Annele vaikselt)* Palun...

Anne jääb.

FREDI: *(Rebekale)* Süüdi milles?

REBEKA: Selles, mida Rihhard minuga tegi.

FREDI: Mida ta tegi sinuga?

REBEKA: Rihhard Holm kasutas mind ära.

FREDI: Kuidas?

REBEKA: Seksuaalselt.

Vaikus, pikk vaikus. Kõigi kehahoiak muutub. Siisi pursatab korra naerma ja saab siis aru, kui ebakohane see oli, siis jääb ta Rihhardit vaatama. Anne tõmbub endasse ja vaatab enda kinganinasid. Rihhard tõuseb korraks püsti, aga istub siis uuesti maha. Fredi puurib pilgu kordamööda kõikide külaliste silmadesse.

- SIISI: Misasj-
- RIHHARD: Mida... mida kuradit? (*Kaameratele osutades*) Pane need kuradi asjandused kinni. Mis kurat, raisk... See on vale. Palun pane need kaamerad kinni. Mulle aitab, ma lahkun. Ma pean lennukile jõudma.
- FREDI: Ma ei pane midagi kinni. Ma pakun sulle ajakirjanduseetikale toetudes vastulause võimalust. Ja lennukini on sul veel aega. Või sa ei soovi kommenteerida sellist süüdistust?
- RIHHARD: Mida kuradit ma siin kommenteerin!? See on vale. See on lausvale. Ma ei ole kunagi ühtegi naist ära kasutanud, ei seksuaalselt ega kuidagi muudmoodi.
- FREDI: Mulle tundub, et siin stuudios on päris mitu naist, keda sa siiski kasutasid ära oma loomingulise hüppelauana.
- RIHHARD: Mida kuradit sa ajad!? Kas sa ei saa aru, kuidas loominguline koostöö toimib? Me ajasime kõik ühte asja, me tegime võib-olla ühe eesti ajaloo kõige kõvema filmi, seda vaatavad filmitudengid koolis esimese asjana, see tõi eesti filminduse maailmakaardile. Mina!? Ja kasutasin ära? Kui neil on CV-s Oscari-film „Tears of Fish“, saavad nad ükskõik kus maailmas jalaga ukse lahti lüüa!
- FREDI: Tuleme Rebeka juurde tagasi. Rebeka, mida Rihhard sinuga tegi ja millal see juhtus?
- REBEKA: Ta survestas mind olema endaga vahekorras filmivõtete ajal, kui ma olin 15aastane.
- RIHHARD: Mina survestasin?
- REBEKA: Mina survestasin või?
- RIHHARD: Minu mäletamist mööda oli see täiesti konsensuslik. Me olime... me olime-
- SIISI: Te olite vahekorras?
- RIHHARD: Kuulge, kelle asi see on?
- SIISI: Võib-olla minu. Sest minu mäletamist mööda elasid sa tol hetkel minuga-
- RIHHARD: Jah, anna andeks, ma petsin sind, Siisi. (*Fredile*) Palun pane nüüd need kuradi kaamerad kinni-
- SIISI: Sa petsid mind 15aastasega? Sulle tundub, et kõige suurem kuritegu siin on-
- RIHHARD: Kui ma olin kaheksandas klassis, siis mu klassiõde käis õpetajaga ja kõik teadsid sellest! Nad abiellusid hiljem ja said lapsed, mitte keegi ei...
- SIISI: Ja millal see oli? Umbes 50 aastat tagasi?
- RIHHARD: Aga mina ja Rebeka olime ka koos 12 aastat tagasi. Ma tuletan sulle meelde, et siis oli see täiesti legaal-
- SIISI: Olite koos? Nagu mina aru saan, siis sa vägistasid-
- RIHHARD: Kuulge, palun tõmmake hoogu maha. See asi läheb kohtusse, see on tahtlik maine rikkumine. Kui sa mõtledki seda podcasti kusagile üles panna, siis sind ootab päris korralik-
- SIISI: Ei vägistanud siis või?
- RIHHARD: (*Fredile, juba raevuga*) Millest, sa, kurat, aru ei saal!? Pane see salvestus kinni enne kui ma sul näo sisse löön!
- FREDI: Okei, okei, rahu!

Fredi vajutab nupust salvestuse kinni ja punane lambike seinal kustub.

FREDI: Panin kinni.

RIHHARD: Me olime... Meil oli suhe.

SIISI: Sul oli suhe... lapsega!?

RIHHARD: Sa just ise rääkisid sellest, kui küps ta sel ajal oli.

SIISI: Mina ei rääkinud sellest, et ta oli küps. Mina kinnitasin, et filmis polnud ühtegi seksistseeni. Aga tuleb välja, et need leidsid aset hoopis režissööri magamistoas.

RIHHARD: Anna andeks, ma petsin sind 12 aastat tagasi. Meie suhe lõppes millal? 10 aastat tagasi? Äkki sa annad mulle andeks ja me saame eludega edasi liikuda.

SIISI: Küsimus ei ole selles ju. Rebeka, kas see kõik toimus siis vastastikkusel nõusolekul?

RIHHARD: *(Rebekale)* Sa ütlesid, et sa armastad mind.

REBEKA: See on alatu!

RIHHARD: See, mis mina teen, on alatu? Hah! Ah see on alatu!?

SIISI: Kas see toimus siis vastastikkusel nõusolekul?

RIHHARD: Rebeka ütles, et ta armastab mind.

REBEKA: Aga see ei tähenda seda, et sa mind ära ei kasutanud.

RIHHARD: Ahsoo. Aga kui see sulle nii vastumeelne oli, siis miks sa kellelegi ei kaevanud? Miks sa siis politseisse ei läinud? Oleksin USA asemel vangi läinud äkki? Ja sina oleksid saanud modellikarjääri asemel kohtuistungitel käia.

REBEKA: Mul ei olnud mingit modellikarjääri.

RIHHARD: Ja see on kuidagi minu süü? Mina tegin sulle ukse lahti ja see on minu süü, et sa ei suutnud ennast teostada?

REBEKA: Ma ei ole seda ju väitnud! Ma lihtsalt ütlen, et see film ei toonud mulle mingit karjääri.

RIHHARD: Sa elasid mitu aastat USA-s.

REBEKA: Ma elasin... mitte kusagil. Mul jäi kool pooleli, ma üritasin... Ma arvasin, et ma tahan... et ma tahan saada jala ukse vahele näitlejana või modellina... Aga ega ma vist tegelikult ei tahtnud. Aga me ei räägi ju praegu sellest.

RIHHARD: Ma küsisin, et miks sa siis kohe mulle ei öelnud, et sa ei taha.

REBEKA: See ei ole nii lihtne ja sa tead seda.

Rihhard tõuseb ja tahab lahkuda, siis keerab ta end ringi. Ta olek on nõutu ja ärritunud.

RIHHARD: Ma ei tea! Ma ei tea enam, mida ma pean ütlema. Miks ma siin olen üldse? *(Fredile)* Sa teadsid seda või? Et selline pauk tuleb? See oligi plaanitud!?

FREDI: Nooh...midagi ma võib-olla aimasin...

Anne ja Siisi kehakeel annab mõista nendegi viha.

ANNE: See on uskumatu, ausalt! Kas sellist musta pesu peab pesema siis avalikult?

RIHHARD: Kuradi kurat, noh. Ma ütlen veel, et kui sa kavatsed kusagile kasvõi minuti sellest saatest panna, siis...

FREDI: Tegelikult on mul selleks täielik õigus. Sa kirjutasid isegi lepingule alla.

RIHHARD: Sa ei saa lasta üles mingit täiesti seosetut laimu.

FREDI: Ma annan sulle vastulause võimaluse. Rebeka ütles, et ta tahab sellest rääkida nüüd avalikkuse ees. Palun, räägi sina oma versioon.

RIHHARD: Rebeka, sa ei tee nalja või? Sa tahad oma elu ära rikkuda sellega!? Olla see tüdruk, keda väidetavalt see režissöör kunagi ära kasutas? Et sind ainult *sellega* seostatakse? See jääb sulle igaveseks külge. Jah, noored feministid kiidavad ja kilkavad, aga vanemad inimesed naeravad su üle! Sind ei võta enam keegi tõsiselt!

REBEKA: Kas sa arvad, et mul on midagi kaotada?

RIHHARD: Arvan küll, jah.

REBEKA: Sa ei tea mu elust mitte midagi.

RIHHARD: Ei tea tõesti. Räägi siis oma elust.

REBEKA: Ma ei lõpetanud ju keskkooligi ära. Kogu aeg läks sinuga festivalidel paarutamisele ja casting'utel käimisele. Andsin USA naisteajakirjadele intervjuid. Siis tegin mõned sutsakad sarjades, modellitööd, mingeid lollakaid reklaame, korraks tundus, et pohhui see kool, mu karjäär võtab kohe tuule alla, aga siis vaibus see kõik ära.... Ja siis tuli depressioon... Sõltuvused, muud jamad. Võlad. Destruktiivsed suhted. Mul kulus aastaid, et sellest august välja saada. Töötasin mitu aastat teenindajana, nüüd olen tätoveerija.

RIHHARD: Ja sa tahad, et su kliendid vaataksid, et ahah, see on see Rebeka, kes lasi ennast läbi tõmmata, see madrats-Rebeka?

REBEKA: Kuidas palun? Aga tead, mul täiesti pohhui! Las vaatavad. Kui see julgustab kasvõi üht tüdrukut vägivallatseja vastu välja astuma, siis las-

RIHHARD: Vägivallatseja? Vägivallatseja!? See vägivallatseja, kellele sa ise tahtsid oma süütust anda?

SIISI: Okei, ma ei ole kindel, kas meil kõigil oli vaja praegu seda teada saada.

FREDI: Nii et Rihhard, võib-olla sa istud diivanile tagasi ja räägid oma versiooni juhtunust

SIISI: Seda ootaks me kõik tõesti.

Rihhard mõtleb hetke, võtab siis uuesti diivanil istet.

RIHHARD: Olgu. Pane siis see kuradi asi käima.

Fredi paneb uuesti kõik salvestama ja punane tuluke süttib jälle.

RIHHARD: Mida sa teada tahad? Minu versiooni?... (*sätib ennast mugavamalt istuma*) Ma hakkasin tegema oma kolmandat mängufilmi koos oma elukaaslase Siisiga, keda ma väga armastasin. See film oli senistest minu jaoks olulisim, sest see teema köitis mind ja Siisi oli kirjutanud suurepärase stsenaariumi. Ma tahtsin pühenduda ainult sellele filmile ja ennast kõigest muust välja lõigata. Peaosalist Undiini cast'ides oli selge kohe, kui ma Rebekat nägin, et see roll on tema oma. Temas oli midagi... nii teistsugust, nii undiinilikku. Ma olin temast täiesti võlutud. Mitte kuidagi... mitte nagu mees. Ma olin temast kui näitlejast režissöörina võlutud esimesest korrast peale, kui ma teda nägin... Ja siis hakkasid võtted, Hiiumaal. Ma sain päev päevalt üha enam aru, et Rebeka ei ole mitte ainult enneolematu talent, vaid ka imeline inimene. Suurepärase huumorimeel, teravus, kui kiirelt ta haaras mu mõtteid poolelt sõnalt ja muidugi... tema ilu... Jah, ma vist taipasin ühel hetkel, et ma olen temast kui naisest ka huvitatud, aga ma ei pööranud sellele esiti tähelepanu, ma ei tahtnud seda eneselegi tunnistada. Aga eks ma ikka otsisin tema seltskonda, tahtsin tema lähedal olla, teda naerma ajada ja tema naeru kuulda, teda vaadata. Me jäime õhtuti alati temaga pikemalt rääkima. Ta oli oma vanuse kohta nii rabavalt... läbinägelik, nii ehe, nii päris. Ja eks ma... murdusin vist millalgi. Mulle näis ühel hetkel, et see tunne on meil vastastikune ja ma ei mäleta, kes esimese sammu tegi-Sina.

REBEKA:

RIHHARD: Jah, ju siis mina. Aga ma oleksin kohe tagasi tõmmanud, kui see poleks sulle meeldinud... Ja siis me hakkasime sedasi igal õhtul... Rebeka tuli igal õhtul minu tuppa. Me rääkisime, veetsime koos aega... hiljem läks ta muidugi enda tuppa tagasi. Ma tegin kõik, et keegi sellest midagi teada ei saaks. Sellega ma tahtsin kõige rohkem säästa Rebekat mõttetute kuulujuttude eest. Ma ei tea, mida nad temast rääkinud oleks.

REBEKA: Jah, see oleks ju minust õudsalt litsakas olnud. Meeste puhul on selline kõrvalt panemine täiesti okei.

RIHHARD: Ma ei mõelnud seda... Vaid et sa said rolli läbi voodi, tead küll, midagi sellist. Ja siis, kui võtted läbi said, otsustasime me Rebekaga-

REBEKA: Meie koos otsustasime?

RIHHARD: ...et see meie suvine romanss jääb sinna, et me ei võta seda endaga sealt suviselt Hiiumaalt kaasa. Ja ma arvasin, et see oli meie mõlema jaoks üks ilus lugu, üks elu ilusaimaid suvesid.

REBEKA: Aga pane ennast korra minu olukorda siis, 15aastasena. Sa olid võimupositsioonil, minust üle kahe korra vanem. Ma tahtsin ju kohutavalt seda rolli, ma olin nii õudsalt õnnelik, et ma sain seal olla. Need võtted... see kõik oli kõige imelisem asi, mida ma elus kogenud olin. Kas ma oleksin saanud sulle öelda ei?

RIHHARD: Muidugi oleksid. Ma oleks sellega arvestanud.

REBEKA: Aga kuidas ma võisin seda teada? Sa oleksid võinud ju mind päevapealt sealt minema saata, selle uskumatu unistuse mult ära võtta. Ja sa ei olnud mitte ainult sellel võtteperioodil võimupositsioonil, sinu käes oli minu jaoks kogu monopol, sa tundsid kõiki. Ma tahtsin ju näitlejaks saada. Sa oleksid võinud öelda oma tuttavatele teatrikoolis, et nad mind sisse ei võtaks.

RIHHARD: Ma ei teeks ju midagi sellist!

REBEKA: Aga kust mina seda teadma pidin, lapsena? Mul ei olnud tegelikult valikuruumi. Kui ma oleks sulle öelnud ei, oleks see võinud tuua minu jaoks kaasa inetuid tagajärgi.

RIHHARD: Sa tundsid ju mind, ma ei oleks-

REBEKA: Kuidas sa saad öelda, et ma sind tundsin!? Me olime mõne kuu tuttavad olnud, mõne nädala koos võttel olnud!

RIHHARD: Nii et sa ei tahtnud siis? Miks sa siis kohe alguses midagi ei-

REBEKA: Küsimus ei ole selles, kas ma tahtsin või mitte. Mul ei olnud valikuruumi. Sa poleks tohtinud mind panna sellisesse olukorda. Sa olid võimupositsioonil. Sa kuritarvitasid oma võimu minu üle. Ja ma olin laps.

Rihhard vaikib.

RIHHARD: Hästi. Poleks tohtinud. Ma vabandan. Siiralt vabandan. Mis me nüüd siis teeme? Kutsume mulle politsei?

Siisi, kes on seni kõike vaikselt seedinud, tõuseb järsku püsti ja prahvatab endast välja kõik, mis vahepeal temasse kogunenud on. Ta hakkab monoloogi pidades ruumis agressiivselt ringi kõndima.

SIISI: Nii et see kõik toimus minu selja taga? Samal ajal kui sa elasid minu korteris, mille eest mina maksin nii pangalaenu kui kõiki arveid. Ma ostsin sulle oma raha eest süüa ja pesin sinu pesu, sest sina tegid ju kogu aeg tööd, mis mitte midagi sisse ei toonud, sina olid ju meie nälgiv kunstnik, geenius, kes peab oma kunstile pühenduma. Ja selleks, et sina saaksid seda olla, pidi keegi sind ju üleval pidama. Nii rahaliselt kui vaimselt! Kes kuulas sinu hala, kui su varasemad filmid toetust ei saanud? Kes tõi sind joomatuuridelt seljas koju tagasi? Kes istus öösiti üleval, et sina saaksid kiruda, kuidas operaator ei saa sinust aru, kuidas kostüümi- ja grimmiosakond on lollakad, kuidas produtsent on ihne sitapea, kuidas näitlejad on pasad?.. Muide, kas sa tead, et mina oleksin ka väga hea meelega pühendunud loomingulisele tööle, kirjutamisele, aga keegi pidi endiselt palgatööl käima, et kahte inimest üleval pidada. Ja sa vist ei teadnud, et ma elasin need aastad teadmise, et ma ei saa kunagi lapsi, sest ma lihtsalt ei ole võimeline pidama

üksinda üleval lisaks kahele täiskasvanule ka lapsi! Ja kui see Oscar tuli, siis ma mõtlesin, et see kõik oligi millegi nimel, sul oli õigus, ma tegin õigesti, et ma sind usaldasid ja toetasin ja surusin aastaid oma ego maha. Ja siis lõpuks mul sai küllalt, sa tead. Ma ei jaksanud enam. See tundus muutis sind nii vastikuks, sa läksid rõvedalt õhku täis. Aga ma ei tundnud ikka veel, et ma oleksin need aastad maha visanud. Ma arvasin, et ma toetasin üht eesti parimat režissööri, mis siis, et me kokku ei jäänud... Aga andke andeks, mis kuradi pask see on, mida sa praegu oma filmideks nimetad? Mille jaoks, kellele ma need aastad andsin? Ja kui ma nüüd kuulen, et sa veel panid 15aastaseid minu seljataga... Ta ei olnud ilmselt ainus tüdruk, kellega sa mind petsid.

Rihhard kuulab Siisit vaikides. Ta on Siisi monoloogi ajal kaitsetult kõssi vajunud.

FREDI: *(Kaamerasse)* Vot seda ma nimetan põnevaks üllatuseks, mida „Ootamatud kohtumised“ oma vaatajate ette toovad!

RIHHARD: Ta oli päris kindlasti ainus 15aastane.

SIISI: Aa, teised olid 16 täis! Hea seegi! Äkki mõni võis lausa ise suitsu osta. *(Kaamerasse)* Kuulsite jah, armsad vaatajad? Rebeka oli ainus 15aastane, halleluuja!

RIHHARD: Lõpeta ära! Ei olnud kedagi teist peale Rebeka.

SIISI: Sa tead, et ma ei usu sind. Kõik need korrad seal baarides-

RIHHARD: Mul on väga kahju, kui sa niimoodi tunned. Et sa pidid mind üleval pidama ja et... *(Rihhardi eneseväarikus ja enesekindlus hakkab taastuma. Järsku muutub ta bravuurikaks ja tighedaks.)* Aga see ei vasta ju kõik tõe, saad ikka aru. Minu sissetulek oli lihtsalt ebastabiilne. Aga hetkedel, kui mul oli rohkem raha, maksin mina kõige eest ju.

SIISI: Mille kõige eest? Ah tead, vahet ei ole.

RIHHARD: Tahad ma maksan sulle tagasi? Ma teen sulle kohe ülekande. *(võtab telefoni välja)* Kui palju? 10.000 eurost piisab? Või tahad 20.000? Selle eest, et sa pidid mu juttu kuulama ka. Operaatori kirumine, üks kord 100 eurot? Pesu pesemine-

SIISI: Lõpeta ära! Ma ei taha su raha!

RIHHARD: Ja palju selle afääri eest tuleb? Veel 10.000 otsa? Või see on su hinnakirjas kallim?

SIISI: Mine perse, Riks!

RIHHARD: Ainult et siis pärast esitan ikkagi mina oma arve ka. Võib-olla võimalus Oscari-galal laval käia auhinda toomas maksab ka ikkagi midagi. Kus sa oleksid olnud ilma minuta? Arvad, et oleksid Oscari-filmi üksinda valmis kirjutanud, ah? Ja lisaks, see ka maksab midagi, et ma pidin su ema kõnesid pidevalt vastu võtma, et ma pidin aitama tal kolida ja tal remonti teha.

SIISI: Lõpeta!

RIHHARD: Ja siis need arsti juures käimised su emaga ja ta linna pealt taga otsimine, kui tal jälle katus hakkas-

SIISI: Lõpeta ära! Sa ei hakka mu emast-

RIHHARD: Aga teeme siis juba tasaarvelduse! Ma tulen siis oma raamatutele ka järele, mis sinu juurde jäid. Või võtan sinu arvest maha?

SIISI: Sa oled värdjas! Käi perse!

Siisi tahab lahkuda.

SIISI: Kus mu mantel ongi? Seal kuubikus?

Fredi tõuseb, et Siisit peatada.

FREDI: Ei, palun ära mine veel! Katsume jõuda ikka mingile... Me ei saa niimoodi tülis laiali minna.

Järsku Siisi taipab.

SIISI: Ei... See ei ole võimalik, et selline asi sai neil võtetel toimuda ilma, et keegi oleks midagi tähele pannud. Eriti kui see keegi on kulli pilguga.

Siisi astub Anne juurde ja vaatab teda tähelepanelikult.

SIISI: Sa teadsid, jah?

ANNE: Ma ei... ma-

REBEKA: Muidugi ta teadis. Kellele muule ma oleks saanud minna ütleva, et ma ei taha enam selle filmiga tuuritada, ma ei taha enam selle mehega koos ringi sõita.

ANNE: See oli väga palju peale võtteid. See oli juba siis, kui film oli ammu väljas.

SIISI: Rebeka rääkis sulle? Palus su abi? Ja sa ei aidanud teda? Sa oled ju ise ka naine.

ANNE: Ta ei palunud minu abi. Ta ähvardas sellega, et ta räägib sellest mõnes oma välismaises intervjuus.

SIISI: Haah, see oleks küll Rihhardi karjäärile halvasti mõjunud! Meil siin väikses Eestis on kõik natuke ajast maas, aga läänes küll 15aastaste vastu huvi tundvad režissöörid kaua pärituult ei sõida. Siis ta ilmselt ei nikerdaks praegu Taanis oma filmikesi.

ANNE: Asi polnud ju ainult Rihhardi karjääris! Asi oli selles filmis, meie ühises filmis, millele Rebeka tahtis pommi alla panna. Asi oli kogu eesti filminduses, minu ja sadade teiste inimeste elutöös. Te ikka teate, mis maailmas toimub Woody Alleniga? Roman Polanskiga? Peale seda, kui tulid välja teatud ebameeldivad intsidendid nende elust, ütlevad inimesed, et nad ei suuda nende tehtud filme enam vaadata. Need režissöörid on tühistatud. Aga mina küsin: milles on süüdi need näitlejad, operaatorid, produtsendid, monteerijad või grimeerijad, et nende töö koos režissöörade pattudega tualetipotist alla lastakse? Aga muidugi on õnneks veel palju inimesi, kes suudavad eraldada tegusid, mida on toime pannud režissöörid, ja filme, mida need mehed on koos teiste inimestega loonud. Õnneks see *woke*-hullus ei ole päris iga filmivaataja pähe jõudnud. Aga siiski... Kui üks eesti režissöör on suutnud ennast nii kaugemale välja murda, siis tema alla tõmbamine tõmbab kriipsu peale kõigele, mida mina ja mu kolleegid oleme aastakümneid ehitanud. Inimesed Ameerikas, kogu Euroopas, Aasias hakkasid tundma huvi ka teiste eesti filmide vastu. Eesti oli järsku maailma filmikaardil... Ma saan ju Rebekast aru. Jah, muidugi ma saan temast inimlikult aru, eriti naisena. Aga see ei oleks lahendanud mitte midagi, see oleks hävitanud selle, mille me olime kõik koos ehitanud. „Kala pisarad“ on võrratu film. Mina usun sellesse, et filmikunst on kollektiivne looming. See film oli meie kõigi ühine laps, minu, Siisi, Rebeka, kostüümikunstniku, iga grimeerija ja klapitüdrukü ühine looming. Ime, mis sai sündida ainult tänu-

SIISI: Ma ei viitsi sellist sitta kuulata! Muide, (*jälle demonstratiivselt kaamerasse*) lihtsalt vahemärkusena ütlen, et see kollektiivse-ime-Anne tegi algusest peale kõik, et ma ennast selles projektis alaväärsena tunneksin. (*Annet imiteerides*) „See lugu ei ole ju tegelikult sinu välja mõeldud. Sa lihtalt kirjutasid üles selle, mida Riks sulle dikteeris.“

ANNE: Aga nii oligi ju. Ta lohistas sind selles asjas kaasas lihtsalt sellepärast, et sa olid tema elukaaslane. Sa ei ole kunagi olnud talle kunstiliselt võrdne partner. Nimeta mõni sinu kirjutatud täispikk filmistsenaarium, mis on töösse läinud peale „Kala pisarate“.

SIIS: Noh, minu ideed pole millegipärast kunagi üheltki taotlusvoorult raha saanud. Huvitav küll, miks. Mitu Anne sõbranjet seal komisjonis istub? Oih, kas mitte kõik nad pole Anne sõpsid? Ja kas mitte proua Anne isegi ei istu seal komisjonis?

ANNE: Kui sul oleks olnud mõni hea kavand, siis see oleks saanud edasi.

SIISI: Ma olen kaks romaani kirjutanud, muide.

ANNE: Kahjuks pole ma neist midagi kuulnud. Võib-olla on sellel põhjus.

SIISI: Sul on alati olnud midagi isiklikult minu vastu. See on see, millest räägitakse, et edukad naised tõmbavad teisi naisi enda kõrval maha, et olla ise ainsad edukad naised. Sa tahtsid olla Riksi ainus loominguline partner. Sa oled Riksi kõik need aastad kätel kandnud, aga sellel raskel hetkel, ainsal hetkel, kui Rebeka sinu poole pöördus, siis Rebekat sa toetada ei võinud.

ANNE: Ma olen filmiprodutsent, mitte paariterapeut. Ma ei saa sellises olukorras aidata.

SIISI: Aga kes siis saab? Kui filmi võtetel, mida sina produtseerid, kuritarvitatakse seksuaalselt last pikema aja vältel, siis sina ju vastutad. See ei ole võimalik, et mitte keegi ei näinud seda, kuidas Rebeka öösiti Riksi tuppa läks. Ja kui üks inimene teadis, teadsid kõik. Ma tunnen ju filmiinimesi, nad on kõik uudishimulikud klatšimoorid. Ma olen täiesti kindel, et sulle räägiti sellest seal ka.

ANNE: Tol ajal ei olnud 15aastasega vahekorras olemine kriminaalkuritegu. See toimus vastastikkusel nõusolekul, nagu sa just kuulsid. Mida ma sinu arvates tegema oleksin pidanud? Kutsuma Rebeka vanemad kohale ja paluma neil ta ära viia?

SIISI: Riks oli võimupositsioonil.

ANNE: Issand jumal, sa ei ole ju eile sündinud! Kas on vähe režissööre, kellel tekib näitlejaga suhe? See ei ole ju minu asi neid karjatada! See ei ole kuidagi ebaseaduslik.

SIISI: Aga sa teadsid, et Riks oli sel ajal minuga suhtes.

ANNE: Kas sulle tundub, et ma olen kombulspolitseinik? Hoidnud siis ise oma mehel silma peal! Võib-olla jäi sinu naiselikust võludest lihtsalt väheks, et ta pidi minema midagi noorte tüdrukute juurde otsima.

FREDI: (*Kaamerasse*) Kisub tuliseks!

SIISI: Džiisas... Mul on väga kahju, et sinu naiselikud võlud on täiesti olematud ja sina meist ainsana Riksi oma voodisse ei saanudki! Võib-olla oleks siis su armukade kiuslikkus ära lõppenud ja kõigil oleks lihtsam olnud!

ANNE: Kuidas palun? Ma ei arvanud, et sa nii madalale laskud, Siisi.

SIISI: Mina? Ja madalale? Lillekene, sa tõesti mõtled, et see pole olnud alati kaugele näha? (*Annet imiteerides*) „Rihhard on nii suur kunstnik! Rihhard on nii imeline!“ Ma ei usu elu sees, et selle aastatepikkuse persepugemise taga oli lihtsalt tohutu koostöösoov!

ANNE: Sul on vist raske uskuda, et kõiki ei kannustagi alati kõige madalamad ihad. Ja muide, selline kõnepruuk on väga labane.

SIISI: Nüüd siis tuli peen proua välja siin kaamerate ees. Ma olen sinu suust ikka kordades vängemaid asju kuulnud. Näiteks siis, kui helioperaator tunnipealt faile üle ei anna, või kui mõni näitleja julgeb natuke rohkem raha küsida, või kui – hoiatada jumal selle eest – mõni stsenaarist julgeb arvata, et ta tõesti on päris stsenaarist ja on ise oma väikeste käekestega stsenaariumi valmis kirjutanud!

ANNE: Kui mõni päris stsenaarist arvab, et ta on päris stsenaarist, siis mul on selle üle ainult hea meel, aga kallid Siisi, vaata tõe näkku, sina ei ole meil – kuidas sa ütledki – päris stsenaarist.

SIISI: Teate, mull aitab sellest kõigest. Ma olen lihtsalt... sõnatu.

FREDI: Tundub, et ka peoperemees Rihhard ise on täitsa sõnatu. Kuidas sa kommenteerid seda, Rihhard?

RIHHARD: Mida täpselt siis?

FREDI: Kõike vahepealset. Alustame sellest, et kes vastutab? Kas Anne oleks pidanud juba võtetel midagi sinu ja Rebeka suhte osas tegema?
RIHHARD: Tead, tõmba... Mulle tundub, et vahest oleme nüüd kõik piisavalt rääkinud.
FREDI: Anne, kas sina tunned ka, et kõik on piisavalt rääkinud?
ANNE: Ma arvan küll.
FREDI: Äkki midagi jäi ikkagi ütlemata.
ANNE: Ma kahtlen selles.
FREDI: Aga sa just enne siin jutlustasid, et film on kollektiivne looming. Mis tundeid see sinus tekitas, kui Rihhard sai Oscari kätte, võttis seda kui märki oma geniaalsusest ja kadus Eestist, ütlemata sulle isegi aitäh? Sulle, kes sa oled tegelikult nii palju vaeva näinud ja kümnete või isegi sadade tundide kaupa tasustamata tööd teinud, et Rihhard jõuaks sinna, kus ta on?

Anne vaikib hetke. Rihhard vaatab teda küsivalt, Siisi aga võidurõõmsalt.

RIHHARD: See on täiesti jabur!

Anne, kes ei plaaninud ausalt vastata, muudab oma plaane Rihhardi kommentaari peale.

ANNE: Eks ma olin pettunud. Ma olin teda päris pikalt nii-öelda oma õlul kandnud.
FREDI: Nagu sitta pilpa peal?
ANNE: Ma ei tea, kas peab end just nii graafiliselt väljendama, aga jah, ma usun, et ta ei oleks nii kaugele jõudnud ilma minuta. Rihhard on seda tüüpi loomeinimene, kes vajab, et keegi teine hoiaks teda kursil, hoiaks tal kogu aeg silma peal, kätt pulsil, jupitaks tema suuremad ülesanded väikesteks, annaks talle tähtajad, helistaks iga päev ja kontrolliks üle, kaugel ta oma asjadega on. Ta on seda tüüpi geenius, kes ei oska ise oma annet juhtida. Ja seda oli ju „Lost childreni“ pealt näha.
FREDI: Sa pead silmas Rihhardi järgmist mängufilmi peale „Kala pisaraid“. Tema USA debüüti.
ANNE: See debüüt jäi ka tema viimaseks filmiks seal. Selles oli häid hetki, suurepäraseid välgatusi, aga see ei püsinud koos. See oli nagu puder ja kapsad. Kõik tahtsid järsku Rihhardist midagi, kõigil olid talle suured ootused ja ta ei teadnud, millistele neist ta vastama peaks. Rihhard on alati tahtnud meeldida kõigile. Aga kõigile ei ole võimalik meeldida. Püüdes kõigile meeldida ei meeldi sa kellelegi. Minu vanaisa ütles: kui sul ühtegi vaenlast pole, siis oled sa sitt mees. Mina olen suutnud alati Rihhardile meelde tuletada, kes on tema vaenlased. Kes on need, keda ta selles filmis kritiseerib, kellele me ei taha meeldida. Ja kes on need, kellele ta seda lugu jutustab, kellele me tahame meeldida. Ta on selles mõttes natuke nagu väike laps. Ja jumal teab, et Siisi mõjus talle selle koha pealt ainult halvasti.
FREDI: Nii et, Anne, sulle tundub, et Rihhardi loomingulise allakäigu-
RIHHARD: Püha müristus!
FREDI: -taga on see, et ta loobus teie koostööst.
ANNE: No seda ei saa nüüd ju päris loominguliseks allakäiguks nimetada... Ta on kahtlemata üks eesti tugevamaid režissööre.
FREDI: Aga ta on rohkem selline ühe filmi mees?
ANNE: Eks selline tragöödia käib alati suure triumfiga kaasas. Looja jääbki alati oma suurima teose varju. Ta jääb elu lõpuni seda ületama, aga ilmselt ei õnnestu see tal kunagi.
FREDI: Kuidas sulle endale tundub, Rihhard, kas sinu välismaised filmid oleksid olnud edukamad, kui Anne oleks sinuga neis töödes kaasas olnud?
RIHHARD: Millest me räägime? Need on olnud välismaised produtseeringud.

FREDI: Aga sa oleksid saanud ju Anne kuidagi kaasa võtta, anda talle mõni assistendi roll või...?
SIISI: Ta oleks ilmselt hea meelega hakanud kasvõi su persepühkijaks, kui sa oleks ta kaasa-
RIHHARD: Siisi, lõpeta! Ja ei, ma ei ole nagu väike laps. Ja ei, ma ei ürita kõigile meeldida. Proua Anne häda on selles, et ta ei saa aru, et ta ei ole režissöör, tal ei ole endal ideid, ta aitab teistel teostada nende omi. Ja kui ta selle juures ei saa piisavalt tunnustust, siis ta solvub. Anne, ma ei ole sulle midagi võlgu. Ja ei olnud ka siis. Mina tegin need filmid. Mina. Sina olid produtsent. See oli su töö ja sa said selle eest palka.
ANNE: Aga kas mina olin sulle midagi võlgu!? Näiteks sinu jamade järelt koristamise?

Rihhard vaatab hetkeks Annet tapjaliku vihaga.

ANNE: Sa tead küll, millest ma räägin.
FREDI: Aga meie ju ei tea. Väga põnev! Anne, võib-olla sa täpsustaksid?
ANNE: Ei. Ma arvan, et ma olen küllalt rääkinud.
FREDI: Anne, ei, sa ei saa seda niimoodi jätta. Kõik on suud puhtaks rääkinud. Vaataja tahab aru saada, mis täpselt juhtus ja kellel siin õigus on.
SIISI: Mind huvitab ka. Sa mõtled seda, et sa Rebekal ei lasknud avalikkuse ette tulla selle asjaga varem?
ANNE: Ma ei räägi sellest rohkem. See on minu ja Rihhardi vaheline asi.
SIISI: Aa! Ikkagi on olnud veel teisigi selliseid keisse, jah? Noh, kui vanad need teised tüdrukud olid siis?
RIHHARD: Ei olnud rohkem ühtegi „keissi“. Anne räägib ühest teisest asjast. Mina ei teadnud sellest midagi, et Rebeka talle meie suhtest rääkis.
ANNE: Ta ei pidanud rääkima! Ma ju teadsin sellest! Muidugi teadsid sellest kõik! Ta rääkis mulle ainult sellest, et sa olid talle lähenenud millalgi aastaid peale teie suhet, mingi prantsuse festivali ajal ja ta tahtis kättemaksuks kogu looga avalikkuse ees välja tulla. Ma sain aru, et seal olid kõigil tunded sassis ja Rihhard oligi valesti käitunud selle tüdrukuga, aga selle avalikkuse ette kiskumine ei oleks ju seda lahendanud. Oleksime hakanud Prantsusmaal avalikkuse ees oma suhteid klattima? Milleks!?
FREDI: Ja kuidas sa siis veensid teda, et ta ei räägiks?
ANNE: See on meie kahe vaheline asi.
REBEKA: Ta lubas mulle kokku leppida mõned *casting*'ud, millest mul oli keeruline keelduda. Muidugi neid rolle ma lõpuks ei saanud. Ja ühtlasi ähvardas ta, et kui ma selle kõigega lagedale tulen, kavatseb ta anda endast kõik, et mul kunagi Eestis näitlejana tööd ei oleks.
ANNE: See on liialdus!
REBEKA: Nii sa andsid mõista.
ANNE: Selle jama meile kõigile kaela toomine ei oleks jätnud sinust meeskonnamängija muljet. Ja film on meeskonnatöö. Ma ütlesin võib-olla, et mina sind sinu karjääri juures ei toeta, sest mina uskusin, et seda olukorda oleks andnud lahendada hoopis teisiti.
REBEKA: Aga kuidas siis!? Kuidas peaks selliseid olukordi lahendama?
ANNE: Mitte avalikkuse ees! Oma musta pesu ei pesta avalikkuse ees!
REBEKA: Ahsoo, võib-olla peaksid siis kõik kohtuistungid ka kinnised olema? Pedofiilide ja mõrvarite nimed salastatud?
ANNE: Rihhard ei ole ei pedofiil ega mõrvar. Ta käitus sinuga labaselt, nagu viimane tolv, ma ju mõistan, aga ta ei teinud ju midagi kriminaalset.
FREDI: Aga mis see teine asi siis ikkagi oli, Anne? See, millele sa vihjasid, kui ütlesid, et oled Rihhardi jamasid kinni mätsinud?
SIISI: Nii et seksi see siis ei puuduta? Mida siis? Narkootikume?

RIHHARD: Ei.
SIISI: Mitte et need Riksile täitsa võõrad oleksid.
RIHHARD: Siisi!
SIISI: Aga noh, kellele filmivaldkonnas need täitsa võõrad on, eks ju, Anne. Raha? Kas Riks on mingeid rahasid kõrvale pannud?
RIHHARD: Ei, jumala eest!
SIISI: See veel puuduks, tõesti. Vägivald? Läksid kaklema kellegagi?
RIHHARD: Ei!
SIISI: *(Rebekalt)* Sa tead, millest nad räägivad?
REBEKA: Ei.
SIISI: Riksi tundes... mis on tema nõrk koht? Peale alaealiste tüdrukute, muidugi... Edevus! Valetas endale mingid auhinnad kokku?
ANNE: Lõpeta juba, me ei räägi sel teemal rohkem.
SIISI: Räägime küll! Kui me juba hakkasime kõik suud puhtaks rääkima. Mida sa Riksi järelt kinni mätsisid, Anne?
ANNE: See ei ole sinu asi.
SIISI: Ma arvan, et see on vägagi minu asi. Mis see oli?

Annet ajab see küsitlemine juba tõsiselt närvi ja ta murdub.

ANNE: Mis sa ise arvad!? Kes sinu arvates „Kala pisarad“ kirjutas, ah?
SIISI: Mina.
ANNE: Hästi, pane see asi kinni ja ma räägin teile *off the record*.

Fredi paneb salvestuse jälle kinni ja punane tuluke kustub.

ANNE: Sina, Siisi, kirjutasid seda, mida Riks sulle ette söötis. Ja pärast käis üle ja toimetas kõik täpselt selliseks, nagu tahtis. Sa olid lihtsalt tema tööriist, et ta saaks sind stsenaaristina kirja panna.
SIISI: Mis kuradi tööriista tal vaja oli? Tema eelmised filmid olid autorifilmid, ta kirjutas ise stsenaad. Miks ta oleks pidanud midagi sellist tegema?
ANNE: Võib-olla sellepärast, et ta ei saanud enda nime stsenaaristina kirja panna.
SIISI: Mille kuradi pärast ei peaks ta saama enda nime stsenaaristina kirja panna?
ANNE: Sest ma võitlesin välja diili, mille üks punkte oli see, et Rihhard Holmberg ei ole „Kala pisarate“ ametlik stsenaarist.
SIISI: Mis diili? Kellega?
ANNE: „Kala pisarate“ päris autoriga.

Vaikus.

SIISI: Mida?

Vaikus.

FREDI: Kes on... „Kala pisarate“ päris autor? Ma pean tunnustama, et ma olen ma täitsa pimeduses praegu. Rebeka, kas sina teadsid sellest?
REBEKA: Ei.
ANNE: Rihhard oli tol ajal õppejõud ja üks andekas poiss kirjutas oma esimeseks täispikaks stsenaariumiks teksti, mille pealkiri oli „Undiin“. Mida Rihhard tegi? Materdas selle

maatasa, ütles, et Undiini-nimelisi teoseid on maailmas juba piisavalt ja merineitsitest vändatakse üldse filme lastele. Õnetu poiss tõmbas saba jalge vahele ja kirjutas sealt edasi ainult keskpäraseid asju. Ja siis paar aastat hiljem hakkasime me Riksigi „Kala pisaraid“ arendama. See oli väidetavalt üleni Riksi idee. Ainult et varsti sai see poiss asjast haisu ninna ja oli mu ukse taga, kaasas materjalid, millega ta tõestas ära, et see oli tema kirjutatud lugu. Ta pani mulle nina alla tagasiside õppejõud Rihhard Holmbergilt, kes kirjutas, et stsenaarium on naiivne ja sellisel kujul seda edasi arendada pole mõtet. Ma lubasin, et me muudame seda teksti nii palju, et seda ei saa autoriõiguste rikkumiseks nimetada, aga poiss lubas selle ikkagi suure kella külge panna. Kõik ju teadsid, et Riks oli filmikoolis õppejõud. See oli nii alatu vargus, et sellega oleks tal igaveseks märk küljes olnud. Nii et lõpuks mul õnnestus poisilt diil välja kaubelda. Me tegime isegi lepingu ja ma maksin talle väikse summa. Ja üks tema nõudmisi oli see, et Rihhardi nimi ei läheks ametlikult stsenaaristina kirja. Kui ta oleks teadnud, et see film nii kaugele jõuab... Igal juhul nüüd töötab ta ammu üldse teises valdkonnas ja ei ela isegi mitte Eestis. Kas sa nüüd usud mind, Siisi, et sina ei ole selle filmi autor?

Siisi alles seedib kuuldot.

SIISI: *(Rihhardile)* Ja siis tulid sina minu juurde ja ütlesid, et sul on üks mõte ja te olete sellele juba raha taotlenud, aga sa vajad selle arendamiseks stsenaaristi. Et ainus, mida sa tead, on see, et seal peab olema üks näkk. Ülejäänu pidin mina välja mõtlema. Aga kuidagi läks nii, et see mõtlemine oli lihtsalt õigete vastuste ära arvamine. Ma tegin kümneid versioone, pakkusin sulle sadu variante, aga sul oli kogu aeg väga kindel oma visioon.

RIHHARD: Sina said oma nime ju kirja.

SIISI: Aga see oli pettus. See on palju ramedam petmine kui mingite alaealiste tüdrukutega ringi tõmbamine. Ma olin su elukaaslane. Kuidas sa võisid...? Miks sa mulle tõtt ei rääkinud?

Rihhard vaikib.

ANNE: Tal oli ilmselt häbi.

SIISI: Okei, mulle aitab sellest kõigest. Täna hommikuni olin ma elanud aastaid teadmise, et ma olin Oscari-filmi stsenaarist. Ja muidugi ka teadmise, et mu endine elukaaslane Rihhard Holmberg *ei pörrutanud* meie kooselu ajal 15aastaseid. Vaat, milliseid vahvaid ootamatuid kohtumisi elu meie teele tuua võib! Aitäh nüüd kõigile selle toreda koosviibimise eest ja nüüd ma tõesti lähen.

Siis kisub enda küljest ära rinnamikrofoni ja saatja ning poetas need diivanile. Ta tõuseb ja läheb toob oma kuubikust oma mantli, siis meenub talle midagi. Ta läheb Rebeka juurde ja kallistab teda.

SIISI: *(Rebekale)* Mul on nii kahju. Oleks ma teadnud... Mul on väga hea meel, et sa julgesid sellest lõpuks rääkida. Sellised tüübid tulebki auti taguda. See pole okei, et sellised tegutsevad karistamatult edasi ja siis mingid naised *(mürgine pilk Annele)* veel lasevad sel kõigel juhtuda.

Siisi kõnnib ukseni.

FREDI: Oota nüüd-

SIISI: No tšauka, kallid kolleegid, ma lähen ilmselt joon ennast nüüd keset päeva pildituks. Väga lahe podcast sul, Fredi, küta aga edasi!

Siisi lahkub.

ANNE: Ma arvan, et vast on meil kõigil aeg hakata astuma. Ja see podcast ei lähe kusagile üles, eks ole.

FREDI: See läheb kohe kindlasti üles. Te kõik andsite mulle allkirjad ja ma olen teile kõigile andnud ka võimaluse rääkida oma nägemus juhtunust.

ANNE: Sellisel juhul, Fredi Puust, pead sa arvestama sellega, et võib-olla järgmine kord, kui sina-

REBEKA: Sa tahad teda ka ähvardama hakata? Suukorvistama? Sul ei ole selleks hoobasid, kuidas sa aru ei saa? Mis sa ütled talle? Et ei anna tema filmile toetust või? Ta ei tee filme! Ja ta ei ole 17aastane tüdruk, kes tahab üle kõige näitlejaks saada! Millega sa teda ähvardada mõtled!?

ANNE: Oma tegude tagajärgede eest peavad vastutama kõik.

REBEKA: Jah, ka Rihhard, muide.

Anne ohkab väsinult.

ANNE: See on lihtsalt rumalus. Te ei saa sellest praegu aru, aga te hakkate seda kahetsema. See on rumalus. Asju saab selgeks rääkida ka nii, et neid ei laotata kõigi ette laiali. Muidu jäävad need meid kõiki elu lõpuni saatma. Ükskõik, kuhu sa näiteks tööle kandideerid, kallid Rebeka, trükib keegi sinu nime Google'isse sisse ja leiab selle podcasti.

REBEKA: Ma olen tätoveerija! Kas sa arvad, et mõnda tätoveerimissalongi omanikku huvitab selline asi?

ANNE: Sa oled nii noor. Sa ei tea veel, millega sa tahad tegeleda kümne või kahekümne aasta pärast. Tänapäeval ei tööta ükski inimene elu lõpuni sama ala peal. Sa oled väga andekas, särav, karismaatiline. Sa olid „Kala pisarates“ lihtsalt vapustav. On küllalt näitlejaid, kelle karjäär on olnud pausil kümme, vahest isegi kakskümmend aastat. Ja siis tuleb üks režissöör, kes ta uuesti avastab ja... Ära riku neid võimalusi enda jaoks ära.

REBEKA: Ja ma rikun need ära sellega, et ma olen aus?

ANNE: Sa saad ju aru, et kõik ei saa olema sinu poolel. Vähemalt pooled kuulajad on Rihhardi selja taga. Rihhard kogub endale järsku terve plejaadi uusi fänne, see on lõpuks suurepärase promo tema uuele filmile. Ja tark kuulaja paneb kogu selle jauramise poole pealt kinni ja mõtleb, et ei taha ühestki neist eneseimetlejatest rohkem midagi kuulda. Meil kõigil on tema jaoks kriips peal. Ja sina, Fredi, kas sellist ajakirjandust sa tahadki teha?

FREDI: Ma ei nimetaks neid podcaste üldse ajakirjanduseks.

ANNE: Mis on see jälg, mida sa tahad oma elutööga maailmale jätta? Kas see ei ole mitte ilu? Kas me kõik – loomingulised inimesed või siis loomingulise valdkonnaga seotud inimesed – kas me ei kõik taha mitte pakkuda oma tegevusega inimestele lihtsalt ilu? Lohutust. Usku inimestesse, meie võimesse üksteist tervendada. Minu poolest, jumala eest, võib-olla ka usku millessegi kõrgemasse... Ma tahaks, et meie – Rebeka, Rihhardi ja minu – suurim ja ilusaim jälg siin maailmas oleks „Kala pisarad“. See on nii liigutav näide sellest, milline võib olla kümnete inimeste ennastohverdava loomingulise koostöö vili. Ja nüüd siis lõrtsida see kõik ära mingi... Ma isegi ei tea, kuidas seda kõike nimetada. Ma lihtsalt ei tea enam...

Anne tõuseb, paneb mikrofoni ja saatja diivanile ning võtab kabiinist oma mantli. Ta paneb selle endale selga.

ANNE: *(tagasi keerates, Rebekale)* Ma saan aru, et sul on valu. Ja et sa tahad oma valust vabaneda. Aga kui sa valad oma valu kõigi teiste peale laiali, siis kas see ei ole lihtsalt egoistlik? Sinu põlvkond, kes järsku leiab, et kõigest peab igal pool rääkima, kogu oma valu tuleb maailmale vaatamiseks laiali laotada, te arvate, et meie – minuvanused naised – , et me ei ole rääkinud, sest me ei ole julgenud *(ta raputab pead)*. Asi pole selles. Me ei ole teist kuidagi aremad. Me lihtsalt ei ole tahtnud seda vähest ilu, mis selles maailmas on, ära määrida oma valuga.

Anne lahkub kellegi poole vaatamata. Fredi tõuseb ja järgneb talle.

FREDI: Anne, palun oota! Räägime natuke. Ma saan sinust aru, aga...

Fredi jookseb Annele järele stuudiost välja.

Rebeka ja Rihhard jäävad vaikuses istuma. Esialgu ei vaata nad teineteise poolegi. Rihhard vaatab kella. Ta ei taha veel lahkuda, kuigi varsti juba peaks. Ta pigem kasutaks võimalust Rebekaga silmast-silma rääkida. Ta võtab aeglaselt ära mikrofoni ja saatja, hakates samal ajal rääkima.

RIHHARD: Mida sa nüüd minust arvad? Peale seda... stsenaariumi asja?

REBEKA: Sind tõesti huvitab see, mida mina sinust arvan?

RIHHARD: Muidugi.

REBEKA: Aga sa said just teada, et ma arvan, et sa oled ahistaja ja vägivallatseja.

RIHHARD: Sa ei arva seda ju päriselt.

REBEKA: Misasja?

RIHHARD: See oli ju kättemaks.

REBEKA: Tõsiselt mõtled nii?

RIHHARD: Ma käitusingi sinuga nagu täielik tropp ja ilmselt ma olin selle ära teeninud.

REBEKA: Mitte nagu täielik tropp, vaid sa kuritarvitasid oma võimu. Ma olin laps. Mida mul oli sulle pakkuda? Ma ei olnud sulle ju võrdne partner. Kas sul oli tõesti huvitav minuga rääkida?... Kui ma sellele tagasi mõtlen... nüüd, olles ise täiskasvanu, ja mitte isegi veel sama vana kui sina võtete ajal... Mis mulle peaks pähe tulema, et ma tahaksin 15aastase poisiga... See oleks ju perverssus, see oleks pedofiilia, see ei ole ju normaalne...

RIHHARD: Sa olid minu jaoks ilus. Lihtsalt ilus inimene. Seest ja väljast.

REBEKA: Ja samas pidi see kõik olema salajane. Ilus, aga salajane. Siisit sa maha ei jätnud.

RIHHARD: Kas sa kujutad ette, et ma oleks järsku avalikkusele öelnud, et mul on 15aastane pruut? 40aastaselt? Ma sain ise ka aru, et see ei ole tänapäeva Euroopas lihtsalt võimalik, ühiskond on selline. See oleks mulle vee peale tõmmanud, kogu filmile vee peale tõmmanud. Sinule ka. Pealegi oli selge, et sa liigud edasi. Sa ei käinud isegi veel keskkoolis, sa olid nii noor. Ma teadsin, et sul tulevad omad koolid, omad peikad, oma karjäär, elu viib meid lahku.

REBEKA: Nii et sulle tundus mõistlik lihtsalt ühel päeval teha nägu, nagu poleks kunagi midagi olnudki.

RIHHARD: See oli raske.

Rebeka hakkab naerma.

REBEKA: See oli raske!? Oi, kui kahju mul sinust on!
RIHHARD: Ma ei... ma ei osanud teistmoodi. Ma ei teadnud, kuidas seda lõpetada. Ma ju rääkis sinuga. Ma ei tahtnud sulle haiget teha. Ma ei oleks tahtnud seda üldse lõpetada. Minu jaoks oli väga valus sinuga koos peale seda ringi reisida.
REBEKA: Valus!?

Rebeka võtab Fredi tahvelarvuti ja paneb seal käima ühe laulu. See on Nick Cave'i „Into My Arms“.

REBEKA: Mis sulle selle looga meenub?
RIHHARD: Ma ei tea.
REBEKA: No vot. Sinu jaoks oli see lihtsalt üks järjekordne... aga mina olin täiesti puhas leht. Mul on iga sinu puudutus meeles. Ja mitte sellepärast, et sa oled nii võrratu ja unustamatu, vaid sellepärast, et mina olin siis nii habras ja haavatav.
RIHHARD: Aa, mulle meenus. See mängis seal rannas.
REBEKA: Võtete ajal, jah. Ühel reedel, kui ainult pooled jäid Hiiumaale, sest pidi tulema kaks vaba päeva. Ja meie mõlemad jääme. Ja siis otsusasid kõik jooma hakata. Mina muidugi joonud, sest ma olin laps. Ja sina ka ei joonud, sellepärast, et sa tahtsid minuga rääkida, ma sain sellest aru, alkohol oleks teinud sinust lihtsalt ühe vastiku purjus vanamehe. Ja siis me istusime rannas ja kellelgi oli mingi makk kaasas ja seal tuli Nick Cave. Ja selle loo ajal panid sa käe mulle seljale. Ja ei võtnudki seda enam ära. Ja see oli nii hea ja erutav tunne, ma ei olegi vist enam kunagi hiljem sellist elevust tundnud. Ma tundsin ennast nii erilisena, väljavalituna. Sa tundusid mulle maailma kõige targema mehena. Issand jumal, kui hästi ma nüüd tean, et sa seda ei ole! Aga see laul tekitab mul siiani külmavärinaid. Ja mitte ainult heas mõttes. Ma tahaks alati oksendada, kui ma seda kuulen. See oli lõks, millesse sa mind imesid, kust ma ei saanud nii kaua välja. Võib-olla... võib-olla sellepärast ei saagi 15aastast tõmmata sellisesse mängu. Minu jaoks ei olnud see lihtsalt üks suhe. See oli minu jaoks kõik. Sa olid minu esimene armastus, väga pikalt ainus armastus, mida ma üldse suutsin ette kujutada. Nende võtete ajal ma arvasin, et me jäämegi kokku. Elu lõpuni, saad sa aru. Ja siis, kui sa võtete lõpus minu jaoks päevapealt ära kadusid... Nagu noaga lõigatult... Sa vaatasid minust läbi. Kui ma olin olnud enda arvates sinu jaoks kõik, kogu maailm, siis järsku olin ma tühi koht, lihtsalt üks näitleja, kellega sa olid koos töötanud, kes aitas sul Oscari saada.
RIHHARD: Sa ei olnud minu jaoks lihtsalt üks näitleja. Sa oled alati olnud minu jaoks väga oluline. Aga see oli siis läbi, jah.
REBEKA: Ma ei olnud valmis selliseks suheteks. Ma olin laps, Rihhard. Ma ei olnud valmis ka kogu selleks meediatralliks ja USA-eluks. Mu vanemad kirjutasid notariaalse loa, et sa vaatad minu järel nendel reisidel, sa olid seal lapse eest vastutav täiskasvanu, aga mida tegid sina? Sa viisid mind oma hotellituppa.
RIHHARD: Seda juhtus ainult ühel korral ja see oli viga, ma tunnistan. Aga me olime joonud ja...
REBEKA: Ma olin sellel ajal alaealine! Ma poleks tohtinud juuagi! Sa poleks tohtinud mulle neid kokteile osta!
RIHHARD: Kas ükski su sõbranna ei olnud siis 17aastaselt alkoholi puudutanudki? Keda sa petad, Rebeka?

Rebeka võtab jälle tahvelarvuti, toimetab seal hetke, kontrollib, kas projektor on arvutiga seotud ja kuvab siis projektori abil seinale ühe foto. Seal on Rebeka 14aastaselt – tal on lapselik soeng ja ta poseerib koos sõbrannaga lõbustuspargis, suur suhkruvatt käes.

REBEKA: See olin mina kaks kuud enne filmivõtete algust. Kas sa tõesti tahad öelda, et see laps seal pildil... võrgutas su ära.

RIHHARD: Sa ei olnud minu jaoks laps. Sa olid noor neiu.

Rebeka raputab pead.

REBEKA: Sa ei näinud ju tegelikult mind. Mind ennast. Sellest sain ma alles palju hiljem aru. Sa nägid minus Undiini, midagi, mida ma ei ole. Ja ma ei saanud väga pikalt enam peale seda aru, kes ma olen või kelleks ma peaksin saama. Võib-olla need tätoveeringud ja rõngad ka... See vist oli minu katse muuta ennast millekski muuks kui see, millena sina mind nägid. Puhas absoluut, Püha Graal. (*Väristab õlgu.*) Ma ei olnud absoluut, ma olin lihtsalt üks eksinud laps. Ja nüüd olen ma mina. Ma ei ole Undiin. Ma olen mina. Ma olen pidanud oma keha nii palju muutma selleks, et ma ise saaks aru – see olen mina, see on minu keha. See ei ole undiin, see ei ole kala. See olen mina.

RIHHARD: Ma tean, et see oled sina. Ma ei arvanud, et sa oled Undiin. Ma nägin sind sinuna. Sa oled ilus inimene. Olid siis ja oled praegu.

Rebeka vaatab Rihhardit ja vaikib.

REBEKA: Ma olen su filme vaadanud muide. Need on kõik päris sitad olnud. „Kala pisarad“ oligi sinu ainus tõeliselt hea film. See oli originaalne, selles oli mingi nii ehe tunne sees, sa uskusid sellesse. Nüüd me saime muidugi teada, miks see stsenaarium nii hea oli. Aga ka selle režii oli heas mõttes rabadust, julgust riskida. Selles oli nii palju etteaimamatut... kaadreid, mille sarnaseid ma pole kusagil mujal kunagi näinud. Sealt edasi on tulnud ainult *wannabe*-filmid. *Well-made* kassakad, mis ei toonud vist isegi kassat. Tõstad näpu üles, vaatad, mis suunda tuul puhub ja jooksed selles suunas. Ja need sinu kuradi vene propagandafilmid, mis pask see veel oli!? Ma ei tea, kas sa ei julge katsetada või ei olegi sul kunstnikuna enam midagi öelda.

Rihhard vaikib.

RIHHARD: Sul on õigus.

REBEKA: Aga ma ei tea, mitu korda ma olen „Kala pisaraid“ vaadanud. Ilmselt sadu. Muidugi on mul iseennast raske vaadata, aga... ma vaatan seda kõige muu pärast. Ma vaatan seda alati hetkedel, kui mul on väga raske. Mul on muide... ma tegin...

Võtab särgi seljast ja jääb rinnahoidja väel seisma, särk käes. Siis astub ta Rihhardile veidi lähemale ja osutab südame kohale, kuhu on tätoveeritud väike merineitsi. Rihhard näib veidi ehmunud.

REBEKA: Näe, see siin. Undiin. Merineitsi. Näkk. See oli mu esimene tätokas. Sest ma ei saanud ega saanud sellest lahti. Filmi tegemise ajal ja selle väljatulemise järel oli tavaline, et mulle saadeti merineitsi-pildiga kaarte, kingiti särke, märkmikke ja muud pahna. Ja siis see kõik vaibus. Aga minu sees see ju ei vaibunud. Mitte kunagi. Ma ei osanud selle vaikusega toime tulla. Ja siis ma tegin selle tätoka, täpselt südame kohale. Kõik need teised tulid hiljem... siis, kui ma sain aru, et minust vist ei tule näitlejat, sest ma ei suuda keskkooligi ära lõpetada, ja ma võin oma keha täis joonistada. Ja nüüd ma olen... (*vaatab oma tätoveeringuid*) selline, nagu olen.

Rebeka läheneb Rihhardile. Ta vaatab meest lähedalt, mees vaatab teda vastu. Nende vahel ei ole enam viha, on kaks inimest, kes olid ühel lühikesel eluhetkel väga lähedased ja nad mõlemad näevad, et see lähedus on kõigest hoolimata seal alles.

Rihhard puudutab Rebeka juukseid, aeglaselt ja ebalevalt. Ta teeb naisele pai, nagu väiksele tüdrukule, nagu tütrele. Siis üritab ta naeratada, lahkelt ja isalikult, aga see ei tule tal välja.

Siis suudleb Rebeka Rihhardit. Ta teeb seda väga õrnalt ja põgusalt. Seejärel astub ta tagasi. Rihhard on ehmunud. Tundub, et Rebeka ise on ka ehmunud.

REBEKA: Vabandust. Ma ei tea, mis mul hakkas. Ma vist lihtsalt tahtsin aru saada millestki... Et mida ma siis... miks ma...

Rebeka hakkab särki selga tagasi panema, kui Rihhard temast kinni haarab ja teda uuesti suudleb. Esialgu Rebeka tardub, siis suudleb vastu, aga siis saab ta aru, et füüsilisest külgetõmbest hoolimata põlgab ta seda meest. Ta tahab end lahti tõmmata, aga Rihhard ei lase. Rebeka hakkab rabelema, aga mees ainult tugevdab haaret. Rebeka rabeleb juba tugevamini. Särk libiseb ta käest põrandale.

Stuudiouksest astub pahaaimamatult sisse Fredi, kes toimuvat märgates sööstab hetkega rabeleva paari juurde, rebib Rihhardi lahti ja virutab talle täie jõuga rusikaga vastu nägu. Rihhard lendab hoobist tagasi ja kukub vastu stuudioseina.

FREDI: Mida kuradit, raisk!?

Rihhard katab kätega nina, millest voolab verd.

FREDI: Ma kutsun politsei! See nüüd küll nii ei jää. Rebeka, kutsu politsei!

REBEKA: Ei, palun ei.

Rebeka paneb särki selga tagasi. Rihhard kaevab taskust välja taskuräti, mille ta nina ette surub, et verejooksu takistada.

FREDI: Siis me lähme ise politseisse ja sa kirjutad avalduse.

REBEKA: Ei, ma ei... Ta läheb ju varsti lennukile ja ma ei näe teda enam kunagi.

FREDI: Sa ei saa ju seda talle kinkida. Uuesti.

Rihhard haarab nagist mantli, salli ja soni ning seina äärest kohvri, üritades samal ajal salvrätikut nina ees hoida.

RIHHARD: Kui sa selle saate kavatsed kusagile üles panna, siis võtab sinuga ühendust mu jurist.

FREDI: Ootan su juristi kõnet siis!

Rihhard lahkub.

Fredi läheb Rebekale lähemale ja võtab talt ümber kinni. Tema puudutus on nii hell ja intiimne, et võib mõista, et tegu on paariga. Rebeka langetab pea Freddie õlale.

FREDI: On sul kõik hästi? Mida ta tegi sinuga?

REBEKA: Ma ei taha sellest rääkida. Ma tahan lihtsalt koju minna.

FREDI: Jah, kallis. Lähme koju.

Fredi hoiab Rebekat mõne hetke embuses.

FREDI: Ma sain Annelt lõpuks nõusoleku. Pean mingid kohad ainult välja lõikama. Ma panen selle arvuti kinni ja siis lähme.

Fredi tõmbab end Rebekast lahti ja võtab siis tahvelarvuti.

REBEKA: Ma ei taha, et see episood üles läheb.

FREDI: Misasja? Millest sa räägid? Isegi Anne sai lõpuks aru, milleks see vajalik on.

REBEKA: Ma ei taha.

FREDI: Ma saan aru, et see tekitab sinus praegu ebamugavust, aga mõtle kõikidele tüdrukutele, kes on sarnases olukorras ja ei julge enda eest välja astuda. Sellised tüübid peavad saama paljastatud. Ta peab saama karistuse vähemalt avaliku häbistamise näol.

REBEKA: Kas sa mõtled tõesti kõikidele nendele tüdrukutele...?

FREDI: Kellele siis veel?

REBEKA: Või iseendale? Vot see annaks su totakale podcastile tõeliselt hoo sisse.

FREDI: Totakale podcastile?

REBEKA: Sa ei tee seda ju minu pärast. Sa teed seda enda pärast. Siis saaksid kõik teada, kes on Fredi Puust. Geniaalne Fredi Puust ja ta superäge podcast. Oo, kuulake kõik, kui põnev, mingi vana päss kasutas 15aastast tüdrukut ära, täistropp, paneme põlema selle venna! Ei kuulake veelkord, see tšikk on ise psaike, ise tahtis seda kõike ju ja nüüd aastaid hiljem elab lihtsalt oma frigiidset viha meessoo vastu välja! Megapõnev, superäge, alaealise tüdruku ära kasutamine, jee, jee, jee! See on kõige ägedam teema üldse!

Fredi vaatab Rebekat mõnda aega hämmingus.

FREDI: Sa tahtsid seda ise. Sa ise kavandasid kogu selle-

REBEKA: Enam ei taha.

Fredi vaikib veel ja üritab olukorrast aru saada. Aga ei saa.

FREDI: Sul on pärast seda kõike luulud, et kõik mehed tahavad sind ära kasutada.

REBEKA: Aga kas ei taha siis? Kas sul ei ole siin ka kasud sees? Sa oled ju mind ära kasutanud. Sa ei saa seda eitada. Samamoodi, nagu mina olen sind ära kasutanud. Kõik inimesed kasutavad üksteist ära, hommikust õhtuni, muud me ju ei teegi.

Rebeka haarab tahvelarvuti Fredi käest ja tegutseb seal natuke.

FREDI: Mida sa teed seal?

REBEKA: Ma kustutasin selle salvestise ära.

FREDI: Mida!?

Fredi tõmbab agressiivselt tahvli tagasi ja üritab aru saada, mida Rebeka tegi.

FREDI: Mida sa tegid!? Miks!?

REBEKA: Ma ütlesin sulle: ma ei taha, et see üles läheb.

Fredi on nüüd veendunud, et saade on tõesti kustutatud. Ta tõstab pilgu ekraanilt ja vaatab Rebekat korraks väga vihaselt, aga siis muutub pahameel jõuetuseks.

FREDI: Ma ei saa midagi parata, aga... nüüd ma tõesti tunnen ennast ära kasutatuna.

REBEKA: (emotsioonitult) Kahju.

FREDI: Ma lähen ees koju. Pane palun ise arvuti kinni ja stuudiouks lukku.

Ta võtab ära lõpuks mikrofoni ja saatja, heidab need teiste juurde diivanile. Siis viskab ta stuudiovõtmed Rebekale, kes need kinni püüab, võtab nagist oma jaki ja hakkab ust avama. Ta seisatab ja jääb hetkeks seisma, seljaga Rebeka poole.

FREDI: Kas tema võttis sul särgi seljast? Või sa ise?

REBEKA: Miks sa sellist asja küsid?

FREDI: Mis sa ise arvad? Ma ei tea, kas ma julgen sind siia üksinda jätta, kui siin läheduses kõnnib ringi mees, kes kiskus sul vägisi särgi seljast. Saad sa aru? Kas tema võttis sul särgi seljast?

REBEKA: Sa nägid, et ta hoidis mind kinni. Mis vahet sel on, kas mina võtsin särgi seljast või tema? (ärrituses) Mis vahet sel on, kas naisel oli miniseelik seljas või mitte, kui teda vägistati!? (juba hüsteeriliselt) Mis vahet sel on, kas ta oli öösel üksi väljas ja kas ta oli meigitud, kas tal olid kotsakingad ja kas ta oli purjus, kas ta ütles alguses jah ja alles hiljem sai aru, et ta ei taha!? Mis vahet sel on, kas ta oli noor ja ilus ja kas ta uskus alguses siiralt, et see mees tahab talle head, ja kas ta rääkis sellest kohe kellelegi või vaikis kakskümmend aastat!? See kõik ei muuda vägistamist olematuks!

Fredi keerab ringi ja vaatab Rebekat nukra mõistmatusega. Ta nagu ei tunneks naist enam ära.

FREDI: Miks sa mulle seda kõike räägid? Sa ju tead, et ma tean seda. Rebeka, ma olen sinu poolel. Ma lihtsalt küsin: kumb võttis särgi seljast?

Rebeka ei vasta. Ta suunab oma pilgu arvutiekraanile.

FREDI: Näeme siis kodus.

Fredi lahkub.

Rebeka kuvab uuesti seinale pildi endast 14aastasena. Ta jääb seda vaatama, justkui üritades mingit mõistatust lahendada. Siis klõpsab ta pildi kinni ja paneb midagi muud tahvelarvutist käima. See on film. Kuuleme ainult selle heli. Rebeka tõmbab end diivanile kerra, võtab põlved kaissu ja jääb filmi vaatama.

Lava ümber Rebeka mattub pimedusse, ainult tema nägu helendab ekraanist tulevast valgusest. Vaadatava filmi heliribas on kuulda tormise mere laineid ja sünget-salapärast muusikat.

Muusika vaibub ja lainete müha sees hüüab üks mehehäääl kaugelt: „See on undiin! Kas ta on elus? Vaadake keegi, kas ta on elus!“ Ja teine mehehäääl vastab samamoodi hüüdes: „Ta on elus!“ Rebeka silmist hakkavad voolama pisarad.